

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE EER VAN EEN VROUW

N° 2564

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De eer van een vrouw

HOOFDSTUK I

NINA SVENDRUP EN Mrs PARKER

Het was omstreeks vijf minuten voor acht en de voorstelling van Carmen in de Grote Opera in Covent Garden te Londen, waarin een buitenlandse diva de titelrol zou zingen, met als partner een José van niet minder grote faam, zou aanstonds een aanvang nemen.

De grote, wel wat overdadig versierde zaal van het Operagebouw was bijna geheel uitverkocht, en alle bezoekers hadden hun plaatsen reeds ingenomen.

Slechts enkele loges, schuin tegenover het toneel, waren nog ledig.

De trouwe bezoekers hadden de vreemdeling onmiddellijk kunnen mededelen, aan wie deze loges behoorden.

De ene was gehoord door Lord William Aberdeen, de bekende filantroop, wiens naam meermalen genoemd werd als er sprake was van een grote gift aan een of andere instelling van liefdadigheid, de andere behoorde aan Lionel Parker, de evengoed, en misschien nog

wel meer bekende bankier, makelaar in effecten, en op zijn tijd ook speculant.

Lord Aberdeen was ongehuwd, en wanneer hij in de grote schouwburgzaal verscheen en zijn loge binnentrad, was dit meestal in gezelschap van zijn vriend, tevens secretaris, Charles Brand genaamd, een jongeman met dik blond haar en grote blauwe ogen, gave, witte tanden, en blozende wangen.

Parker daarentegen was wel gehuwd en wel met een knappe, maar steeds een weinig droefgeestig kijkende vrouw. Vaak gebeurde het dat hij in haar gezelschap kwam, om meestentijds zijn loge na het opgaan van het scherm reeds te verlaten, en er pas terug te keren tegen de tijd dat het doek voor de laatste maal zou vallen. Maar ook gebeurde het wel eens dat hij niet kwam in welk geval Jane Parker geheel alleen naar huis moest rijden, weggedoken achter in de grote auto, een Bent-

ley, welke Parker zich niet lang geleden na een gelukkig geslaagde speculatie had aangeschaft.

De leden van het orkest hadden hun plaats reeds ingenomen, en het wachten was nog slechts op de dirigent, toen de deur van de loge van Lord William Aberdeen door een gediensstige ouvreuse werd geopend, en Zijne Lordschap op de drempel verscheen.

Lord Aberdeen was op dat tijdstip van zijn leven de veertig even gepasseerd, maar hij had de houding van een jongeling behouden, die beschikte over een sterk en veerkrachtig lichaam.

Hij had een ernstig, krachtig besneden gelaat, verlevendigd door twee grote grijze ogen, zeldzaam snel wisselend van uitdrukking, en vaak overgaand van de diepste melancholie tot de bitterste spot.

Het voorhoofd was hoog en blank, het gehele profiel was adellijk van lijn, zoals men die ziet op de klassieke beelden in de grote musea te Parijs, Rome en Florence, zijn houding was kaarsrecht, en zijn minste gebaar verried grote vlugheid en spierkracht.

Hij werd op de voet gevolgd door Charles Brand, zijn vriend en secretaris; de beide heren namen aanstonds op de voorste stoelen van hun loge plaats, en dadelijk richtte zich verstolen menig ogenpaar op de slanke, en toch atletische gestalte van Lord Aberdeen, zowel als op het jonge, frisse gelaat van zijn secretaris.

De zaal was nog helder verlicht, en men kon goed alle bezoekers op hun plaatsen zien zitten.

Lord Aberdeen was nauwelijks gezeten of zijn ogen bleven rusten op een vrouw van een lenige, klassieke gevormde gestalte, die zonder gezelschap, in een loge, schuin tegenover de zijne zat.

Maar hoe knap deze vrouw ook was, niet op haar vrouwelijke bekoorlijkheden was in de eerste plaats zijn aandacht geconcentreerd.

Zijn blikken hechtten zich allereerst op het collier, hetwelk deze dame droeg, en dat als een waterval van fonkelend licht van haar hals over schouder en

boezem scheen te glijden.

Het collier was aan de voorzijde vier- of vijfdeubbel, en het bestond uit de fraaist geslepen diamanten, die men zich kan denken.

Het rustte op een boezem, glanzend als albast, en deed de schoonheid van hals en schouders nog des te meer uitkomen.

Deze dame kon omstreeks dertig jaar zijn, en zij was zeker geen Engelse, naar de vorm van haar gelaat, naar de wijze waarop zij gekapt was en naar haar gehele optreden te oordelen.

Zij was rosblond, en het haar was enigszins ouderwets, maar zeer fraai opgemaakt boven het smalle, edel gevormde voorhoofd, en een paar met parels versierde kammen schenen dit kapsel van haar te moeten ondersteunen.

De ogen waren lichtgrijs, de wenkbrauwen waren als met een penseel getrokken.

Het gelaat had de kleur van oud ivoor, maar dit deed volstrekt niets af aan de eigenaardige schoonheid; het leek die nog te verhogen.

Ook de mond was zeker niet wat men een kersenmondje pleegt te noemen, deze was zelfs tamelijk groot, en paste toch volkomen bij dat gelaat.

Haar schoonheid school waarschijnlijk vooral in de ogen, die demonisch konden schitteren en dan weer een droevige, melancholieke uitdrukking vertoonden.

Zij was gekleed in een japon, dat de meeste andere vrouwen niet hadden kunnen aantrekken zonder haar gratie te schaden.

Het was een felrode japon, gedecolleteerd, en liet de onberispelijk gevormde armen ontbloot.

Zij droeg geen sieraden; een theeroos ter hoogte van het middel, en dat was alles.

Brand had de richting van Lord Aberdeen's blik gevolgd, glimlachte even, en vroeg toen op zachte toon:

— Hoe vindt je Nina Svendrup?

— Ken je haar naam?

— Sedert gisteren. Het is immers mijn plicht; je hebt mij zelf opgedragen in

de grote hotels steeds na te gaan wie er hun intrek nemen. Nina Svendrup heeft gisteren haar intrek genomen in het Hotel Cecil. Naar ik heb vernomen woonde zij tot voor die tijd in een klein huis in het noorden van de stad, hetwelk Lionel Parker voor haar had gekocht en ingericht.

— Ach zo, dus zij is zijn minnares?

— Ja, dat schijnt van tamelijk algemene bekendheid te zijn onder de jeunesses dorée van onze stad.

— In ieder geval is zij een zeer bijzondere vrouw, vervolgde Lord Aberdeen peinzend. Wie zou het durven wagen met zulk rosblond haar zich te kleden in een vuurrood avondtoilet? Apropos, dat is een buitengewoon fraai collier, hetwelk zij draagt. Zo uit de verte gezien schat ik het op minstens dertigduizend pond sterling. Het kan echter wel meer waard zijn.

— Mijn aandacht is er ook aanstonds op gevallen, hernam Brand. Ik vraag mij af of zij het ten geschenke heeft gekregen van Parker.

— Lionel Parker, bedoel je, dat is immers de effectenhandelaar, die een huis bewoont in de King Charles Street?

— Precies.

— Dan moet die man wel erg veel geld hebben als hij zijn minnares zulke dure geschenken kan geven. Ik moet trouwens zeggen dat ze haar uitstekend staan, die prachtige diamanten. Zij lijkt geen gezelschap te hebben?

— Dat schijnt zo, antwoordde Brand.

— Wat doet die vrouw, behalve minnares zijn van een geldmagnaat?

— Zij moet vroeger actrice zijn geweest.

— Is zij een Deense of een Zweedse naar de naam te oordelen?

— Een Zweedse.

— Een vrouw vol temperament, naar ik zou zeggen, maar te duchten, vooral voor hen, die zich haar vijandschap op de hals hebben gehaald. Een vrouw die vurig kan liefhebben, maar die even fel kan haten, koelbloedig en berekenend als het nodig is, maar die misschien ook in staat zou zijn, haar leven op te offeren voor de man, van wie zij werkelijk houdt.

Brand keek Lord Aberdeen verwonderd aan, en zei toen zacht:

— Je ziet haar vanavond voor het eerst, en je geeft een persoonsbeschrijving van haar, die volgens mensen die haar kennen, en die ik vanmorgen toevallig over haar sprak, precies klopt.

Op dat ogenblik richtte Nina Svendrup haar blik op de loge van Lord Aberdeen en even kruisten zich hun blikken en bleven twee paar doordringende grijze ogen op elkander gevestigd.

Toen wendde de vrouw langzaam het hoofd weer af, en het kwam Brand voor, dat er een zonderlinge glimlach om haar lippen speelde.

Gelijkertijd ging ook de loge van Parker open, en de bankier maakte, vergezeld door zijn vrouw, zijn intrede.

Lionel Parker was destijds een man van omstreeks vijftig jaar, maar nog gitzwart, zowel van hoofdhaar als van knevel en puntbaardje, ofschoon er velen volhielden dat hij de natuur een weinig tegemoet was gekomen, door toepassing van een kleurmiddeltje.

Zijn donkere ogen getuigden van grote ondernemingsgeest, van buitengewone begaafdheid in geldzaken, maar ook van een gewetenloosheid, die voor niets terugdeinsde waar het de bereiking van zijn plannen betrof.

Men rangschikte hem onder de behendigste zakenlieden van Londen, toegerust met een scherpzinnigheid, welke men ondanks alles moest bewonderen.

Toch wisten degenen die hem goed kenden, dat men verstandig zou doen, zijn geld niet toe te vertrouwen aan Parker, want hij zag er volstrekt niet tegen op, andere kaal te plukken, als hij meende dit te kunnen doen, zonder vast te raken in de mazen van de wet.

Hij had een geelbleek gelaat, hij had de mond vol gouden tanden, die glinsterden als hij sprak, en ofschoon hij klein was, wist hij zich goed te kleden en maakte indruk.

Zijn vrouw Jane Parker stak bijna een half hoofd boven haar echtgenoot uit. Ook zij was zwart, maar behoefde de natuur niet te hulp te komen.

Mrs Parker was op het tijdstip waar-

in deze vertelling zich afspeelt zevenentwintig jaar, en in de volle bloei van haar schoonheid.

Haar ogen waren groot, donkerbruin en soms kon er een vonk van hartstocht in schitteren, ofschoon zij de ogen meestal hield neergeslagen, als om te verbergen, wat er in haar omging.

Zij droeg een smaakvol avondtoilet van zwarte zijde, dat de matte blankheid van haar huid nog des te beter deed uitkomen.

Haar sieraden bestonden slechts uit een paar diamanten oorknoppen en een gouden bracelet, in de vorm van een slang, die zich in de staart bijt, versierd met robijnen eh paarlen.

Met een snelle blik keek Mrs Parker in de zaal, en juist toen haar ogen op Nina Svendrup vielen, werd het donker, en zette het orkest de ouverture in.

De voorstelling was een waar succes.

Na 't eerste bedrijf moest het scherm zes tot zeven malen worden opgehaald, teneinde de hoofdpersonen gelegenheid te geven voor het applaus te danken.

— Wat zeg je er van Edward? vroeg Brand, terwijl hij Lord Aberdeen vragend aankeek.

— Waarvan? Van het collier? Wel, ik heb je al gezegd, dat ik het bewonderenswaardig vind.

— Het collier? herhaalde de jongeman. Wel neen, daaraan denk ik natuurlijk niet. Ik wil weten hoe je over de twee buitenlandse sterren denkt.

— Dan kan ik je mijn oordeel wel in enkele woorden mededelen, Charles. José heeft een goede stem, maar hij acteert slecht, en Carmen daarentegen speelt goed, maar heeft geen stem. Nu is het waar, dat ik nog geen enkele tenor gehoord heb, die in staat was de partij van José in de eerste acte, als deze nog de uniform van cavalerist aan heeft, behoorlijk voor te dragen. Ik weet niet of het ligt aan die dwaze brandweerhelm, die men de stakker op het hoofd heeft gezet, of aan de vuurrode broek, welke men hem heeft laten aantrekken, maar ik vind het steeds ridicul, ook al hebben zij een stem als Caruso. Ik weet wel, wanneer de spe-

lers rovers moeten voorstellen, wanneer zij verschijnen met een bleek, ingevallen gelaat, een woeste puntbaard, kruisbanden om de benen, een korte fluwelen broek en een wambuis van dezelfde stof, dan maken zij veel goed, want zij weten dat dit uiterlijk hen flatteert. Maar kun je je een brandweerman als een hartstochtelijk minnaar voorstellen?

Brand liet een kort lachje horen en zei toen:

— In zekere zin heb je gelijk. Die lange rode broek en die onmogelijke helm dragen er niet tot bij, het uiterlijk van José te verfraaien. Maar nu iets anders... heb je wel gemerkt, hoe die twee vrouwen in de loges het tegenover elkander opnemen? Goede hemel, tijgerinnen kijken elkander vriendelijker aan.

— Welke vrouwen bedoel je?

— Moet ik je dat nog zeggen? Natuurlijk Mrs Parker en Nina Svendrup. Het is mij onbegrijpelijk, hoe Parker met zijn vrouw in de schouwburg durft verschijnen, terwijl hij natuurlijk zeer goed heeft geweten, dat zijn minnares er ook zou zijn, en nog wel op zulk een in het oog lopende plaats.

— Het is in ieder geval verre van tactvol, gaf Lord Aberdeen schouderophalend toe. Maar tact behoeft men ook bij Parker niet te zoeken. Wat zou hij nu gaan doen?

Lord Aberdeen had deze vraag gesteld omdat Parker op dat ogenblik snel enige woorden tot zijn vrouw sprak, opstond en de loge verliet.

Een halve minuut verstreek, en de twee vrienden zagen, dat Jane Parker dodelijk bleek was geworden, en dat haar ogen onafgebroken gevestigd waren op de loge aan de overzijde, waar Nina Svendrup in haar uitdagende schoonheid gezeten was.

Toen ging de deur van de loge van laatstgenoemde dame open, en Lionel Parker trad binnen.

Behalve Lord Aberdeen en diens secretaris, waren er in de zaal nog honderden die het zagen, en die er de betekenis en de bedoeling van begrepen.

Met een grijns, die een glimlach moest

voorstellen, trad Parker buigend naderbij, en nam plaats naast de Zweedse filmster.

Hun hoofden bogen zich naar elkander toe, terwijl de vrouw haar waaier uitspreidde, en even schenen hun hoofden zich hier achter te verbergen.

Op dat ogenblik stond Mrs Parker met een ruk overeind.

Zij was bleker dan de dood, en een ogenblik leek het alsof zij zich niet staande zou kunnen houden.

Toen greep zij met een vastberaden beweging haar bontmantel, die zij op de stoel achter zich had neergelegd, sloeg de mantel om, en verliet in trotse houding de loge. Zij was er zich van bewust dat zij in haar rug de meedogenloze en spottende blikken voelde branden van de vrouwen, die haar benijdden en haar niet vriendelijk gezind waren.

Juist op datzelfde ogenblik stond in de stalles een jongeman op, die een stuk of zes bezoekers moest laten opstaan, om het gangpad te kunnen bereiken, en daarop snel verdween.

Lord Aberdeen had de vertrekkende Mrs Parker nagekeken, en toen zijn blik gevestigd op de loge der Zweedse filmster.

Nina Svendrup had haar waaier laten zakken, en even scheen een triomfante-lijk lachje haar lippen te doen krullen, toen zij zag dat de loge van Parker ledig was.

Parker zelf scheen zich wat onrustig te voelen en de blos op zijn wangen te-

kende zich scherper af.

Lord Aberdeen wendde zich tot zijn vriend en fluisterde:

— Die Parker is geen gentleman. Als ik ooit een ploertige handelwijze heb bijgewoond, dan is het wel die van deze man, die ten aanschouwe van een gehele zaal zijn vrouw in haar loge alleen laat, om zijn minnares in de hare te gaan opzoeken.

— Je hebt gelijk; dat is zeker wel het toppunt van onbetamelijkheid, zei Brand verontwaardigd. Dat moet de schoft met opzet hebben gedaan.

— Met welk doel dan? vroeg Lord Aberdeen. Welk nut kan het hebben als hij zijn vrouw vernedert voor een stampvolle zaal?

Brand haalde de schouders op, en zei:

— Dat kan ik mij ook niet voorstellen. Maar een doel heeft hij met die schandelijke handelwijze natuurlijk gehad. Het is, dunkt mij, een bewijs, dat hij van haar tracht af te komen; misschien wil hij haar op deze wijze wel dwingen, zelf een echtscheiding aan te vragen. Maar nu denk ik ineens aan iets anders. Heb je zoëven die jongeman haastig uit de stalles zien verdwijnen?

— Ja, ik dacht dat hij een dokter was, die misschien eensklaps bij een patiënt werd geroepen.

— Een arts is hij toevallig, Edward, maar hij is patiënt tegelijk. Die man was John Ellin en men zegt dat hij smoorlijk verliefd is op Mrs Parker.

HOOFDSTUK II

PLANNEN

De twee heren, die in hun loge dit gesprek gevoerd hadden, waren niet wat zij schenen voor het talrijke publiek, dat daar bijeen was gekomen, om te luisteren naar de zang van de twee nieuwe sterren aan de operahemel.

De zonderling, de schatrijke filantroop, die slechts hoogst zelden bezoek ontving in zijn huis aan de Cromwell Street, waar hij met Charles Brand en

enkele bedienden woonde, was niemand anders dan Lord Edward Lister, genaamd John Raffles, de stoutmoedige avonturier, de gentleman-dief, naar wie de politie niet alleen van Engeland, maar ook van Frankrijk en van Italië, ja zelfs van de Verenigde Staten, kortom de gehele interpol met de grootste ijver zocht.

Geruime tijd geleden had Raffles ge-

legenheid gevonden, zich voor te doen als een afstammeling van het beroemde geslacht der Earls van Aberdeen en hij had daar onmiddellijk gebruik van gemaakt met een succes, hetwelk hijzelf niet had durven verwachten.

Raffles had zich reeds in tal van gedaanten vertoond tegenover de hoofdinspecteur van politie Baxter en diens ondergeschikten, maar geen hunner zou ook maar een moment hebben durven veronderstellen, dat Lord Aberdeen, de rijke weldoener, en John Raffles, de gentleman-inbreker, een en dezelfde persoon waren.

Hieruit moge blijken waarom de Grote Onbekende met zoveel geestdrift gewaagde van het diamanten halssnoer der schone Zweedse diva.

Raffles had altijd de grootste belangstelling gekoesterd voor juwelen en niet uitsluitend als kunstvoorwerpen.

Edelstenen waren gemakkelijk te verbergen; zij behielden steeds hun waarde en men kon ze van vorm doen veranderen, wanneer men, zoals Raffles, de kunst van het slijpen meester was.

De twee vrienden bleven in hun loge tot de pauze, toen Raffles catagorisch verklaarde dat hij er genoeg van had, en het houterige spel van de tenor onmogelijk meer kon aanzien, noch luisteren naar het somtijds valse gezang der Italiaanse prima donna.

Toen de twee vrienden de schouwburg verlieten, had Parker enkele minuten tevoren de loge van zijn minnares verlaten.

Wat John Ellin betreft, deze was tien minuten na zijn plaats te hebben verlaten, weer binnengekomen, bleek, met een vertrokken gelaat, en blikken werpende naar Parker, die de bankier wellicht ongerust zouden hebben gemaakt, als hij ze had kunnen zien.

Toen Raffles en Brand onder de peristyle van het operagebouw stonden, nog besluiteloos, wat zij thans zouden gaan doen, zei eerstgenoemde hoofdschuddend:

— Ik heb die Parker altijd voor een harteloze vent aangezien, maar wat hij vanavond heeft gedaan, dat grenst aan het ongelooflijke. Men moet wel

een laaghartig karakter hebben om zijn eigen vrouw aldus bloot te stellen aan spot en kletspraatjes, zelfs als men in het geheel niet meer van haar houdt. Hoe staat het eigenlijk met haar?

— Met Mrs Parker? Zij haat hem; daarvan ben ik overtuigd.

— Maar grote goden, hoe is het dan mogelijk dat die twee mensen desniettemin bij elkander blijven? zei Raffles. Is er iets zo immoreels denkbaar als twee mensen die onder één dak met elkander wonen, terwijl zij elkander haten?

— Zij kan zich niet zo gemakkelijk vrijmaken, geloof ik, Edward, zei Brand zacht, terwijl hij het hoofd schudde. Zij was arm toen zij met hem trouwde, wat hij haar trouwens meermalen verweten heeft. Hij zelf was toen nog pas aan het begin van zijn loopbaan als financier, en dat huwelijk schijnt min of meer een overhaaste stap te zijn geweest. In ieder geval beweert men dat zij toen van elkander hielden.

— Misschien was dat wel zo gebleven, als Parker niet zo snel en op zulk een wijze een vermogen had weten te verzamelen, meende Raffles. Ik blijf volhouden dat het geld aansprakelijk is voor bijna alle rampen, voor alle ellende, welke wij hier op deze aarde ontmoeten. Zij zal wel begonnen zijn met hem verwijten te maken over de manier waarop hij zijn geld verdiende, hij heeft andere vrienden en vriendinnen gevonden, hij is haar langzamerhand gaan veronachtzamen, en zij heeft troost gevonden bij een minnaar.

— Neen... neen... zo ver is het nog lang niet, viel Brand hem in de rede. John Ellin is verliefd op haar en ik zou wel wat durven verwedden dat zij ook van hem houdt, maar haar minnaar is hij niet.

— Zo... zo... Nu, dan zal het toch zeker niet lang meer duren, tenminste als Parker blijft voortgaan, zich op deze wijze te gedragen. Apropos, weet hij dat John Ellin zijn vrouw liefheeft?

— Hij vermoedt het althans, dat is zeker, maar om je de waarheid te zeggen, geloof ik dat het hem niet veel kan schelen.

Raffles bleef nog een ogenblik in gedachten verdiept staan, en zei toen:

— Kom, wij zullen nog ergens een kop koffie gaan drinken; er is een voortreffelijk restaurant hier in de buurt. Ik heb nog niet veel lust om naar huis te gaan; het is vreemd, maar ik zou gaarne wat mensen om mij heen zien.

— Zal ik een taxi aanroepen?

— Dat is niet nodig. Het is mooi, droog weer, en het restaurant is hier nauwelijks een kwartier vandaan. Wij kunnen zeer goed wandelen.

— Zoals je wilt.

De twee vrienden daalden het breed terras af, de handen in de zakken van hun pelsjas, want het was reeds tamelijk koud, ofschoon de herfst nog niet half verstreken was.

Zij liepen langzaam voort, slechts nu en dan een woord met elkander wisselend, zoals zij vaak deden als zij in elkanders gezelschap de straten van Londen doorkruisten.

Eensklaps bleef Raffles staan, en zei half in zichzelf:

— Dat halssnoer van die Zweedse diva is inderdaad buitengewoon mooi. Ik wilde wel dat het in mijn bezit was.

— Daartoe moest het onvermijdelijk komen, zei Brand met een zucht. Ik vermoedde het van het eerste ogenblik af, dat ik dit prachtige diamanten halssnoer in het oog kreeg.

— Ik kan mij begrijpen dat zij meent aanspraak te mogen maken op zulk een prachtig collier, maar ik kan het niet aanzien, dat er zo'n groot kapitaal volkomen renteloos en nutteloos de hals van een vrouw versiert, die op zichzelf reeds zo knap is, dat zij geen andere versiering behoeft. Je zei immers dat zij in het Hotel Cecil is afgestapt?

— Ja, zij heeft drie kamers en suite op de eerste verdieping.

— Hoe komt het dat zij haar huis in het noorden heeft verlaten?

— Dat kan ik je niet zeggen, maar ik vermoed dat zij een rol wil gaan spelen in het grote Londense leven.

— Dat is tamelijk dwaas, meende Raffles. Zij zal toch wel niet in de mening verkeren, dat Parker met haar zal trouwen?

— Daar ben ik zo zeker niet van. Men heeft mij haar beschreven als een zeer eierzuchtige vrouw met politieke neigingen, en die zichzelf best in staat acht op dat gebied een belangrijke rol te spelen.

— Maar dat zou zij toch niet kunnen, door met een bankier te trouwen? zei Raffles verwonderd.

— Parker is thans nog bankier, maar het is op haar aandringen geweest dat hij zich candidaat heeft gesteld voor het Lagerhuis. En als hij daar eenmaal is, dan acht zij de weg voor haar gebaand.

— Zou hij er werkelijk aan denken met zijn minnares te trouwen?

— O neen, daar geloof ik niets van. In de grond van zijn hart schat hij haar vast niet hoger dan bijvoorbeeld zijn honden en renpaarden. Hij zou haar waarschijnlijk uitlachen, als zij met trouwplannen voor de dag kwam. Hij houdt er in dat opzicht geen moderne ideeën op na; hij kent haar verleden, dat niet bepaald smetteloos is, men zegt tussen haakjes dat zij liefdesbetrekkingen heeft gehad met een Russische grootvorst, kortom zij behoort tot de vrouwen, die men niet trouwt. Maar zij beseft dat natuurlijk niet; zij heeft het er beslist op gezet om Mrs Parker te worden.

— Daarvoor zou het toch allereerst noodzakelijk zijn dat er een scheiding plaats vond tussen Parker en diens tegenwoordige vrouw, hernam Raffles. Hij kan er toch bezwaarlijk twee vrouwen tegelijk op nahouden.

Brand haalde de schouders op en zei:

— Zij heeft nog wel de tijd; zij kan wachten. Zij heeft het zich nu eenmaal in het hoofd gezet, dat zij een rol zal vervullen in de grote wereld, dat zij zal kunnen heersen, en invloed uitoefenen en ze zal haar zin willen doordrijven. Zij meent dat niet beter te kunnen doen dan door te trouwen met een invloedrijk bankier, een man door wiens handen miljoenen gaan, die overal zijn connecties heeft, en voor wie het niet al te moeilijk moet zijn, zich tot lid van het Lagerhuis te laten kiezen.

Raffles had hoofdschuddend geluis-

terd en zei nu:

— De eerbucht van een vrouw schijnt inderdaad voor geen enkele hinderpaal terug te deinzen. Best... Ik heb ook een eerbuchtig plan; ik wil dat het halssnoer van Nina Svendrup in mijn bezit is nog voor de dag aanbreekt.

Brand scheen niet eens bijzonder verbaasd te zijn door deze mededeling.

Eigenlijk gezegd had hij er de gehele avond op gewacht.

Het was nu eenmaal een eigenaardigheid van Raffles dat hij onmogelijk zulke mooie diamanten of parels kon zien, zonder direct de lust in zich te voelen opstijgen, zich 'van die kostbaarheden meester te maken.

Brand meende niettemin een opmerking te moeten maken, en zei daarom:

— Ik had dit natuurlijk wel kunnen voorzien Edward, maar ik zou je er opmerkzaam op willen maken dat het niet zo gemakkelijk zal gaan de hand te leggen op dat halssnoer. Bedenk dat zij op dit ogenblik waarschijnlijk nog in de schouwburg zit, dat zij daarna met Parker naar het hotel Cecil zal gaan, en naar alle waarschijnlijkheid het halssnoer in bewaring zal geven aan de gerant, opdat deze het in de safe zal kunnen opbergen.

— Met dat laatste kan ik het niet met je eens zijn, Charles, zei Raffles. Zij heeft het collier pas sedert korte tijd, zij is een vrouw, zij zal het steeds bij zich willen houden, ondanks de gevaren die daaraan verbonden zijn. Overigens kunnen wij ons hier zelf van gaan overtuigen; wij gaan nu meteen naar de schouwburg terug, om te zien waar zij blijft.

— Maar je hebt in het geheel geen voorzorgsmaatregelen getroffen, ging Brand op fluisterende toon voort. Je kan toch niet geheel zonder voorbereiding aan het werk gaan?

— Ik kan niet inzien, amice, waarom niet, zei Raffles schouderophalend. Ik heb altijd een paar kleine instrumentjes bij mij, geschikt voor het openen van juwelenkistjes en kasten, en wat zou er meer nodig zijn? Juist dergelijke onvoorbereide ondernemingen trekken mij aan; men moet wel eens wat van

het toeval laten afhangen, dat maakt het juist spannend.

— Vergeet niet Edward, dat je op dit ogenblik Lord Aberdeen bent. Als je op heterdaad wordt betrapt, dan is je rijk als filantroop ten einde, en dat zou heel jammer zijn, want die rol heeft je tot dusverre veel succes opgeleverd.

— Ik zal voorzichtig zijn, Charles, dat beloof ik je. Overigens kunnen wij ons, als het nodig mocht zijn, onherkenbaar maken door onze zakdoeken onder onze ogen voor het gelaat te binden, een eenvoudig en doeltreffend middel als men toevallig zijn masker niet bij zich heeft.

De twee vrienden hadden reeds weer de terugweg aanvaard, Brand tamelijk ongerust, maar Raffles vol geestdrift, en in de hoogste mate ingenomen met het plan, dat zo eensklaps bij hem was opgekomen.

Zij bereikten het gebouw juist op het ogenblik, dat de portier naar buiten kwam en met luide stem 't nummer van een auto afriep.

Dadelijk kwam er uit de file een wagen aanrijden, die stilhield voor de peristyle.

— Dat is haar auto, zei Brand fluisterend, terwijl hij naar de donkerblauwe wagen wees.

— Dan hebben zij zeker niet tot het einde willen wachten, en zullen wij gelegenheid hebben, hen te volgen. Daar komt juist een taxi aan, wenk de chauffeur even.

Brand deed wat hem gevraagd was en de chauffeur stopte.

Raffles, zorg dragend zoveel mogelijk in de schaduw te blijven, wees de chauffeur op de donkerblauwe auto, en zei:

— Die wagen volgen en op vijftig meter afstand blijven.

— Kan het een lange geschiedenis worden, mijnheer vroeg de chauffeur een weinig wantrouwend, daar hij vreesde een urenlange rit te moeten maken.

— Dat weet ik niet, chauffeur, maar of het kort of lang duurt, het zal je in geen geval windeieren leggen, stelde Raffles hem gerust.

— Daar zijn zij, fluisterde Brand. Parker en Nina Svendrup kwamen naast

elkander de brede trap af, en richtten hun schreden naar de wachtende auto, voorafgegaan door de portier.

De jonge vrouw was van top tot teen in een bontmantel gehuld en scheen haast te hebben.

Beiden stapten in de auto, de portier zei iets tot de chauffeur, en de wagen reed weg.

Dadelijk stapten Raffles en Brand ook in de taxi en de achtervolging begon.

Nog geen kwartier later stopte de taxichauffeur voor de ingang van het hotel Cecil.

De blauwe auto was links afgeslagen, en tot voor het terras van het hotel gereden.

Raffles en Brand konden nog juist zien hoe Parker en zijn minnares uitstapten, en in de helderverlichte vestibule verdwenen.

Zij sloegen rechtsaf, en begaven zich dus waarschijnlijk naar de eetzaal.

Raffles dacht een ogenblik na, stapte toen door Brand gevolgd uit en rekende af met de chauffeur, die een goede fooi kreeg.

Toen de auto weg was, vroeg Brand:

— Handel je niet een weinig lichtvaardig Edward? Ben je niet bang dat die chauffeur je naderhand herkent?

— Wanneer dat het geval is, beduidt het nog niet veel, zei Raffles schouderophalend. Om mij te kunnen herkennen zou de politie mij natuurlijk eerst moeten vatten en overigens kan de taxichauffeur op die afstand onmogelijk de gezichten van Parker en Nina Svenstrup hebben herkend.

Raffles bleef weer even in gedachten staan, en scheen toen een besluit te nemen.

— Ik denk dat zij wel minstens een uur daar zullen blijven, en waarschijnlijk nog langer, zei hij. Het is, dunkt mij onmogelijk om te trachten in die volle eetzaal het halssnoer buit te maken. Er zou dadelijk alarm gemaakt worden, of in ieder geval voor wij tijd zouden hebben gehad de plaat te poetsen. Er is een soort detectivedienst in het hotel, en in de eetzaal wandelen altijd een paar detectives rond die er uitzien als kelners.

— Dan kan ik toch werkelijk niet goed inzien, hoe...

— Wel, zij zullen daar niet de gehele nacht blijven, dunkt mij, viel Raffles zijn vriend in de rede. Wij kunnen in die tijd vlug naar ons huis in de Victoria Street gaan, dat geen tien minuten hier vandaan is, en daar ons uiterlijk een weinig gaan veranderen, want alles welbeschouwd, komt het mij toch wel wat riskant voor, mijn persoonlijkheid als Lord William Aberdeen in gevaar te brengen door mij thans hier te vertonen. Ik ben hier bekend bij de gerant, bij de oberkelners, bij de directeur, het is werkelijk beter dat ik de gevaren vermijd, die daaruit kunnen voortvloeien. Ga maar gauw mee, Charles.

Raffles riep opnieuw een taxi aan, die hem tot ongeveer het midden van de Victoria Street bracht, waar het huis stond, dat hij altijd gebruikte om zich te vermommen.

Daar gekomen zonden zij de chauffeur weg, en gingen te voet verder.

HOOFDSTUK III

HET VERDWENEN HALSSNOER

Na ongeveer honderd meters te hebben afgelegd haalde Raffles een sleutel uit zijn zak en opende, in een stille, donkere zijstraat een deur in een lage schutting, waardoor de beide mannen nu haastig verdwenen.

Zij stonden meteen in een kleine

achtertuin, liepen deze snel door, en traden door de achterdeur het huis binnen, hetwelk de Grote Onbekende reeds herhaalde malen van het grootste nut was geweest in de loop van zijn avonturen.

Het bevatte drie uitgangen, een in

de Victoria Street, de twee anderen in twee verschillende zijstraten en bovendien nog een onderaardse uitgang, welke in verbinding stond met een gang, die rechtstreeks uitliep op de werkplaats, zich bevindend onder de grond van de tuin, behorend bij het huis van Lord Aberdeen in de Cromwell Street.

Charles Brand maakte van die onderaardse gang vaak gebruik, als hij, op een motorfiets gezeten, zich van het ene naar het andere huis moest begeven.

Daar, in een goed verborgen kast, zo groot als een kamer, bewaarde Raffles een groot aantal vermommingen, kledingstukken van allerlei aard, uniformen en livreen, pruiken en baarden, krukken, behorend bij een bedelaarsuitrusting, en nog tal van andere voorwerpen.

Na de gordijnen zorgvuldig te hebben gesloten en licht te hebben ontstoken, begonnen de twee vrienden zich te vermommen.

Wanneer de Grote Onbekende zich vermomde, dan wilde dit zeggen dat hij een geheel ander persoon werd, volkomen onherkenbaar, met een andere stem, een ander lichaam, kleiner of groter dan hij werkelijk was, kortom iemand anders, die in geen enkel opzicht leek op de werkelijke John Raffles.

De gentleman-inbreker werkte met middelen, die aan detectives en acteurs volkomen onbekend waren.

Hij wilde niet de gewone toneelschmink gebruiken, die zelfs bij avond voor een geoefend oog onmiddellijk te herkennen is, noch een van die slecht zittende, te kleine of te grote pruiken, die de toneelspeler wel eens gebruikt.

Hij wist de kleur van zijn gelaat te veranderen door middel van verschillende vloeistoffen, waardoor hij het kofiebruin, wijnrood, als door de zon verbrand, groenbleek of ivoorkleurig kon maken, en wat zijn pruiken betreft, dezen sloten zo zuiver om zijn hoofd, zij waren zo voortreffelijk van echt mensenhaar vervaardigd, dat zelfs het scherpst ziend oog het onmogelijk zou kunnen zien.

Door middel van een fijne stift, in een kleurstof gedoopt, wist hij lijnen

en rimpels op zijn gelaat te trekken, hij kon de mondhoek optrekken of laten zakken, door een injectie met een uiterst fijn spuitje, kon hij zijn rechte neus tijdelijk doen opzwellen en er doen uitzien als een aardappel, hij kon zijn wenkbrauwen korter of langer maken en zelfs de kleur van zijn ogen schein nu en dan te veranderen, donkerder of lichter te worden, ofschoon dit natuurlijk slechts gezichtsbedrog was, teweeg gebracht door de verschillende kleuren van de pruiken die hij droeg, of van zijn gelaatskleur.

Raffles was nu bezig, een eerwaardig oud heer van zichzelf te maken, van omstreeks zestig jaar, die er uitzag als een geneesheer.

Zijn hoofd was nu bedekt met grijs haar, hetwelk op de kruin reeds een weinig begon te dunnen, een grijs puntbaardje omringde zijn gelaat, en zijn ogen, een weinig rood gerand, gingen schuil achter glanzende brilleglazen.

Hij verving zijn rok door een ouderwetse zwarte geklede jas, deed zijn zegelring af en bekeek zich, nadat er nauwelijks een kwartier verlopen was, onderzoekend in de grote spiegel, die elke biezonderheid van zijn fel verlicht gelaat meedogenloos weergaf.

Hij bromde tevreden, en zei half voor zich heen:

— Zo zal het, dunkt mij, wel gaan.

— Lieve hemel, Edward, je bent veel te bescheiden, zei Brand. Het is een meesterwerk, zoals jij je weet te vermommen. Niet alleen is je gelaat veranderd, maar je lijkt in niets meer op de vriend, die ik toch zo goed ken. Je schouders lijken smaller en zijn een weinig scheef, je knippert met je ogen, als iemand die sterk bijziende is, je hebt een uitdrukking op je gezicht als iemand die in de hoogste mate verbaasd is, wat zeker het gevolg is van je halfopenstaande mond, en je hoog opgetrokken wenkbrauwen en als ik niet volkomen zeker was, dat je deze kamer niet hebt verlaten sinds je hier bent binnengekomen, dan zou niemand mij kunnen wijsmaken, dat je werkelijk Lord Edward Lister bent.

— Dank voor het compliment, maar

ik zou je willen verzoeken, zelf een weinig voort te maken.

Brand was al aan het werk getogen en had zijn blond haar geheel en al weggemoffeld onder een pruik van sluijkhaar.

Hij had nu onder zijn neus een fijn zwart kneveltje, en zijn wenkbrauwen een weinig aangezet, waardoor hij nu geleek op een Fransman, zo kersvers uit Parijs overgewipt.

— Ies het zo koed, mon ami? vroeg hij lachend, terwijl hij met de handen in de zijde voor Raffles ging staan.

— Het is uitstekend, amice. Vooral je accent is weergaloos. Wij zullen nu meteen vertrekken, want het zou mij spijten als mijn prooi mij ter elfder ure ontsnapte.

Raffles had in de kast een met bont gevoerde jas uitgezocht en een niet meer splinternieuwe hoge hoed.

Brand echter zette zijn eigen hoed weer op, die prachtig glansde, trok eveneens een pelsjas aan, en was gereed zijn vriend te volgen.

Zij verlieten het huis, na de kast met de kleren zorgvuldig te hebben gesloten, thans aan de voorzijde, liepen een eind de Victoria Street in, en riepen toen opnieuw een voorbijrijdende taxi aan, die hen binnen enkele minuten weer naar het hotel Cecil terugbracht.

Raffles en Brand stapten uit, rekenen af met de chauffeur, waarna zij de vestibule van het hotel betraden, waar een zwaarlijvig, in een groene livrei geklede portier hen ontving.

Deze bekeek de gewaande geneesheer en de zogenaamde Parijzenaar vluchtig, zag dat zij geen bagage hadden, en nam verder geen notitie van hen.

Raffles, die Brand onder de arm had genomen, voerde hem naar de eetzaal, waar reeds aanstonds hun aandacht werd getrokken door het geflonker van het diamanten halssnoer, dat Nina Svendrup, naast Parker gezeten droeg, en die scheen te genieten van de aandacht welke zijn minnares trok.

Alvorens binnen te treden fluisterde Raffles Brand in:

— Om op alle gebeurlijkheden te zijn voorbereid, zal het wel raadzaam zijn,

als wij hier voor vannacht kamers nemen.

— Kan dat wel, want wij hebben geen bagage bij ons.

— Wat zou dat? Die staat aan het station. Als wij vooruit betalen, heeft niemand toch een aanmerking te maken. Kom mee; wij moeten trachten zo dicht mogelijk in de buurt te komen van de suite die door Nina Svendrup bewoond wordt.

De twee vrienden begaven zich naar de grote toonbank, waarachter in een hoek een jonge dame gezeten was, die het sleutelbord bewaakte.

Een ontvangstklerk had een register voor zich liggen, waarin de namen der logeergasten moesten worden genoteerd.

Raffles trad op de man toe, en zei:

— Twee kamers voor vannacht, als ik u verzoeken mag. Mijn naam is dokter Houston uit Manchester, en dit mijn vriend Charles Dupont uit Parijs. Onze bagage staat nog aan het Victoria Station, en wij laten deze daar, omdat wij waarschijnlijk reeds morgen vertrekken. Wij willen de huur van de kamers echter met genoeg van tevoren voldoen. Hebt gij nog kamers op de eerste verdieping?

De man sloeg zwiingend een tweede register open, volgde met zijn vinger een rij namen en cijfers en zei toen:

— Wij hebben nog enige kamers vrij op de eerste verdieping, mijnheer. De prijs is een half pond.

De namen van de twee reizigers werden ingeschreven, zij kregen hun sleutels en een piccolo wees hun de weg.

Vijf minuten later waren zij van dit jongmens het nummer te weten gekomen van de kamers, welke de Zweedse diva bewoonde.

Het bleek dat hun kamers zich op tamelijk grote afstand van de suite bevonden, welke de Zweedse bewoonde, in dezelfde vleugel van het grote gebouw.

Zij verfristen zich een weinig in de hun aangewezen vertrekken, die naast elkander gelegen bleken te zijn, en haastten zich toen weer naar de eetzaal.

Daar waren nog steeds een aantal gasten bijeen, en Parker en zijn min-

nares schenen juist hun maaltijd beëindigd te hebben.

Raffles stond een ogenblik in beraad, wat te doen, toen het paar opstond.

De bankier legde de bontmantel om de schouders van zijn minnares, rekende af met de ober, liet zich zijn pels en hoed aanreiken, en verliet daarna met zijn dame de weelderige eetzaal.

Raffles en Brand maakten plaats om Parker en zijn minnares te laten passeren, en zagen hoe dezen de trap naar de eerste verdieping opgingen.

Raffles bleef een ogenblik in gedachten staan, en zei toen fluisterend tot Brand:

— Ik denk, dat zij zich thans wel naar hun vertrekken zullen begeven; het is nu maar de vraag, of hij blijft, dan wel of hij spoedig zal vertrekken. Wij zullen hier in ieder geval enige tijd blijven wachten, om te zien wat hij doet.

De beide vrienden gingen de vestibule in, en namen plaats in een der gemakkelijke stoelen, waarvan een groot aantal in de ruime hall geplaatst was.

Er verliep een half uur, en het was reeds bijna een uur, maar nog altijd was de bankier niet teruggekomen.

— Ik heb mij wel eens laten vertellen, zei Raffles, dat de directie van het hote Cecil toezicht laat houden dat vrouwelijke gasten geen bezoek van heren ontvangen, vooral niet om deze tijd. Naar het schijnt heeft Parker er dus iets op gevonden om op- en aanmerkingen te voorkomen. Hoe het zij, het heeft geen doel, om hier langer op hem te zitten wachten. Wij zullen maar naar onze kamers gaan, en daar de nodige voorbereidselen treffen.

De twee vrienden stonden op, liepen langzaam de trap op, en gingen de brede gang in, aan het einde waarvan hun kamers gelegen waren.

Zij waren nauwelijks boven, of er vloog een deur open, en Parker trad naar buiten.

Hij had zijn hoed scheef op het hoofd, zijn gelaat was vuurrood, en hij scheen aan grote opwindning ten prooi te zijn.

Een ogenblik was in de deuropening het gelaat van Nina Svendrup te zien,

die de bankier iets scheen te willen toeroepen, maar zweeg, toen zij de twee vreemdelingen ontwaarde, en met een harde slag de deur dicht wierp.

Parker liep de twee vrienden voorbij, en liep toen haastig de trap af, zijn jas over de arm, met gebogen hoofd, en zonder op te kijken, zodat hij op de trap bijna tegen een kelner was gebotst, die even bleef staan en hem verwonderd nakeek.

Raffles en Brand hadden hun weg voortgezet, en liepen nu snel de gang ten einde, en traden het vertrek binnen, dat de zogenaamde dokter Houston was toegewezen.

Daar gekomen keken zij elkander een ogenblik zwijgend aan, tot Brand op zachte toon zei:

— Ik denk dat er een woordentwist heeft plaats gevonden. Ik heb hem nog nooit zo woedend zien kijken. Zij zag erg bleek en leek mij zeer opgewonden toe. Haar ogen fonkelden als die van een wild dier. Ik geloof dat zij hem zeker in de haren zou zijn gevlogen, als wij niet toevallig juist waren komen opdagen.

— Het is zeker eigenaardig, want in de loop van de avond waren zij de beste maatjes. Nu, het doet er weinig toe, voor mij blijft het halssnoer de hoofdzaak.

— Wat zullen wij doen?

— Wij zullen eenvoudig nog een uur wachten, want dan zal zij stellig wel in bed liggen. Haar slaapkamer is de middelste van de drie, en ik denk dat het vrij gemakkelijk zal zijn er in te komen als wij maar eenmaal een der aangrenzende vertrekken binnen zijn. Naast haar suite is een kamer en ik weet, dat er een gemeenschappelijk balkon is. Het is maar goed, dat ik op de hoogte ben van de inrichting van een hotel als dit.

— Dus je wilt via het balkon naar binnen?

— Ja, dat is, dunkt mij, het gemakkelijkste, maar voorlopig kunnen wij niets doen, want daartoe is het nog te vroeg.

Raffles had een sigaret opgestoken, en liet zich in een gemakkelijke stoel

vallen, en kon slechts met moeite een geeuw onderdrukken.

Brand schudde het hoofd en zei toen glimlachend:

— Ik geloof niet dat er veel mensen zijn zoals jij. Hoe is het mogelijk, te gapen als men op het punt staat, een zo gevaarvolle onderneming te beginnen. Heb je er wel eens aan gedacht, dat die Zweedse er juist uitziet als een vrouw, die er volstrekt niet tegen op zou zien ons een kogel door het hoofd te jagen, als zij ontijdig wakker mocht worden?

— Het zal zo'n vaart niet lopen amice en wat Nina Svendrup betreft, zij heeft in ieder geval een belangwekkend gelaat. Het is een vrouw van ras, al geloof ik met jou, dat het geen katje is, om zonder handschoenen aan te pakken. En dat ik gaap is eigenlijk niet te verwonderen; wij zijn gisteren zeer laat gaan slapen, na een uiterst vermoeiende dag, en vanochtend vroeg op geweest. Ik zal nog een half uur wachten, en dan kan het er wel op gewaagd worden om eens een kijkje te nemen.

Van dat ogenblik af werd er weinig meer gesproken.

Brand had aan menig nachtelijk avontuur van de gentleman-inbreker deelgenomen, en toch was hij nog steeds opgewonden en onrustig, wanneer het ogenblik van handelen was aangebroken.

Niet voor zichzelf vreesde hij in de eerste plaats; zijn bezorgdheid betrof veel meer de man, die hem jaren geleden van de rand van de afgrond had gered, en sinds dat ogenblik steeds een trouwe vriend voor hem was gebleven, die zelfs enige keren zijn leven voor hem op het spel had gezet.

Aan Raffles zelf was echter niets bijzonders te zien.

Eigenlijk scheen hij zich zelfs een weinig te vervelen, en van spanning, onrust of vrees voor de afloop viel niet het geringste te bespeuren.

Hoelang Brand Raffles ook reeds kende, nog altijd boezemde hem deze stoïcijnse kalmte grote bewondering in.

Het was langzamerhand stil geworden in het grote hotel, want de meeste gasten hadden zich reeds ter ruste bege-

ven.

Het was half twee, toen Raffles veerkrachtig opstond en zei:

— Wij zullen nu maar eens aan het werk gaan; ik hoop, dat over een half uur alles zal zijn afgelopen.

Hij zocht uit een klein etui, dat hij in zijn achterzak had, een paar kleine stalen instrumentjes, wenkte Brand en opende behoedzaam de gangdeur.

Op de brede, schaars verlichte gang viel niets te bespeuren.

Zonder zich in het minst te overhaasten maar toch met vlugge tred liepen de twee mannen over de dikke gangloper, die hun voetstappen volkomen onhoorbaar maakte; en voor Brand nog goed en wel wist wat er gebeurde, had Raffles reeds met een vlugge beweging de deur van het leegstaande vertrek met een van zijn lopers zo geruisloos geopend, als iemand het met de bijpassende sleutel onmogelijk had kunnen doen.

Het tweetal glipte naar binnen, en Raffles deed de deur onhoorbaar dicht.

Zij stonden nu in een zo goed als volkomen donker vertrek, dat alleen verlicht werd door het zwakke schijnsel, hetwelk door het venster, waarvan de gordijnen niet dicht waren geschoven, van de straatlantaarns naar binnen drong.

Raffles begaf zich naar het venster en wierp een blik naar buiten.

Zoals hij wel verwachtte reed er nu en dan een grote auto of taxi voorbij maar voetgangers waren er haast niet.

Hij opende voorzichtig de balkon-deur en bukte zich tegelijkertijd terwijl hij Brand een wenk gaf hem te volgen.

Over het balkon voortkruipend om van de straatzijde niet te worden gezien, schoven de twee mannen zich op hun buik vooruit, tot Brand in de duisternis met zijn hoofd bijna tegen de zolen van Raffles'schoenen was gestoten.

Zij hadden hun doel blijkbaar bereikt.

Raffles richtte zich een weinig op, bracht zijn mond aan het oor van Brand en fluisterde:

— Deze deur geeft toegang tot het boudoir, dat zich naast de slaapkamer bevindt. Zij slaapt zeker reeds, want ik zie geen spoor van licht. Wacht een

ogenblikje.

Raffles bukte zich weer en Brand moet zich zeer inspannen om het lichte, krassende geluid te horen, teweeg gebracht door het draaien van de zelf vervaardigde boor van de gentleman-inbreker, die een cirkelrond gat van bijna een halve decimeter doorsnede in het dunne paneel van de balkondeur sneed.

Raffles lichtte er het schijfje hout uit, stak toen zijn hand, waarin hij een tang gevat hield, door de opening, vatte de spagnolet tussen deze tang, en schoof de stang op die wijze langzaam en behoedzaam naar boven.

Volgens zijn gewoonte wachtte Raffles enige tijd, teneinde zich ervan te overtuigen dat men hem niet gehoord had, en toen kroop hij onder het gordijn door het vertrek binnen, door Brand op de voet gevolgd.

De twee mannen bleven een ogenblik doodstil op dezelfde plek gehurkt zitten, want het was stikdonker in dit vertrek, en zij moesten ervoor zorgen, niet tegen een of ander meubel aan te stoten.

Ineens verlichtte een zwak lichtschijnsel de kamer. Raffles had zijn elektrische zaklantaarn te voorschijn gehaald, waarvan hij het licht naar willekeur kon regelen.

Op de punten zijner voeten sloop Raffles naar de tussendeur, en legde zijn oor voor het sleutelgat.

Enige ogenblikken bleef hij aldus in gebukte houding staan en toen hij zich oprichtte vertoonde zijn gelaat een ongeduldige, enigszins zorgelijke uitdrukking, welke Brand aanstonds deed begrijpen, dat er een kink in de kabel was.

— Wat is er? vroeg hij, zo zacht, dat Raffles het ternauwernood kon verstaan.

— Zij slaapt nog niet, zij zit te schrijven, ik kan in de stilte duidelijk het krassen van haar pen over het papier horen.

Brand gaf geen antwoord, maar uitte binnensmonds enige niet zeer galante verwensingen aan het adres van de diva, die het in haar hoofd had gekregen, om twee uur in de nacht nog brieven te schrijven.

— Wat doen wij nu? vroeg hij op even zachte toon.

— Wij zullen moeten wachten, antwoordde Raffles lakoniek, en als het lang duurt, dan ga ik naar binnen. De sleutel van de tussendeur zit aan deze kant, zoals je ziet.

Dit vooruitzicht beviel Brand blijkbaar weinig, maar hij begreep dat hij zich moest schikken in zijn lot.

Raffles stond vlakbij de verbindingsdeur, zijn zaklantaarn in de linkerhand, zijn rechterhand om de kolf van zijn revolver geklemd.

Voor hij er op verdacht was, gebeurde er iets, waarop hij niet gerekend had.

In het aangrenzend vertrek klonken plotseling snelle voetstappen, die zich in de richting van de tussendeur bewogen, en het volgende ogenblik werd die deur geopend, en stond Nina Svendrup op de drempel.

Ofschoon Raffles zijn zaklantaarn direct gedoofd had, was hij toch duidelijk zichtbaar in het licht van de elektrische lamp, die in de slaapkamer stond.

De jonge vrouw had een zwakke kreet geslaakt, en stond nu doodstil, terwijl zij Raffles met grote ogen aanstaarde.

— Gij behoeft u volstrekt niet ongerust te maken, madame, zei Raffles hoffelijk. Wij zullen u geen leed doen. Het spijt mij erg, dat wij u zijn komen storen, maar gij hebt het zelf in de hand, spoedig weer van onze tegenwoordigheid verlost te zijn. Maar sta mij eerst toe...

Raffles was langs Nina Svendrup heen de slaapkamer binnengegaan, en had met een vlugge beweging de dunne draad van de nachtbl doorgeknipt, die zich naast de gangdeur bevond.

— Duid het mij niet kwalijk, ging hij voort, met een glimlach om de lippen, maar ik kan u niet zeggen hoe onaangenaam ik het vind, als er op het bellen van de gasten, die ik 's nachts een bezoek breng de portier of een kelner komt toesnellen.

Brand was intussen ook binnengekomen, en Nina Svendrup, door de toespraak van Raffles meer verbaasd dan ontsteld, keek hen beiden beurtelings aan, terwijl zij een paar schreden ach-

teruitging.

Toen vroeg zij op zachte toon en met onzekere stem:

— Wat moet dit betekenen? Is het een grap? Gij zijt toch niet...

— Toch wel madame, wij zijn wel degelijk wat gij denkt, dat wij zijn. Wij zijn inbrekers, antwoordde Raffles koel. En daar wij niet veel tijd te verliezen hebben, en u ongaarne langer dan noodzakelijk zouden ophouden, vallen wij maar aanstonds met de deur in huis. Wij zouden gaarne uw diamanten halsnoer mede nemen als herinnering aan een schone en interessante vrouw.

— Mijn collier? herhaalde de jonge vrouw langzaam, terwijl er een zonderlinge glimlach om haar lippen verscheen, waarvan Raffles de betekenis pas later zou begrijpen. Gij komt mijn collier halen? Het spijt mij, het spijt mij werkelijk heel erg, maar dan hebt gij een vergeefse tocht ondernomen. Ik moet u trouwens zeggen, dat gij er volstrekt niet uitziet als...

— Inbrekers, madame. Dat is het ware woord. Waarom zouden wij er doekjes om winden en de zaak verbloemen? Gij beledigt mij er volstrekt niet mee, als gij mij zo noemt. Maar laat ons niet afdwalen. Gij zegt immers dat wij een vergeefse tocht hebben gemaakt? Hoe moet ik dat opvatten? Het collier moet toch hier zijn. Twee uur geleden zag ik het om uw hals, madame.

— Ik heb het niet, zeg ik u, herhaalde de diva, en als gij mij niet gelooft, dan geef ik u verlof, dit vertrek na te zoeken.

Zij was nog een paar schreden achteruit gegaan, maar Raffles, die haar nauwkeurig in het oog had gehouden, zei nu snel op zachte, maar bevelende toon:

— Blijf van die lade af. Ik versta in dergelijke dingen geen scherts, zelfs niet van de zijde van een vrouw, met zoveel uiterlijke bekoorlijkheden als gij.

Met zijn revolver in de hand was Raffles vlug op een kleine tafel toegetroden, en had de lade geheel en al opengetrokken, waaruit hij een kleine, met parelmoer ingelegde revolver nam, die hij even vol bewondering bekeek, en

toen in zijn zak liet glijden.

Nina Svendrup beet zich op de lippen, en haar ogen kregen een harde glans, maar zij zei niets, haalde de schouders op, trok haar kanten peignoir wat dichtter om zich heen, en liet zich in een stoel vallen, terwijl zij haar ene been over het andere sloeg, en een fraai rood lederen muiltje op en neer wipte, op de tenen van haar blote voet.

Raffles bekeek haar een ogenblik aandachtig aan, en plotseling kwam de onaangename gedachte in hem op, dat de vrouw de waarheid had gesproken.

Raffles was er echter de man niet naar zich door een paar woorden uit de mond van een vrouw te laten bevredigen.

Hij wendde zich tot Brand, wisselde een paar woorden met hem in een voor de Zweedse dame volkomen onbegrijpelijke taal, en dadelijk vatte de jongeman post naast Nina Svendrup, en hield haar nauwlettend in het oog.

Ondertussen begon Raffles alle meubels te doorzoeken met een vlugheid, die slechts het resultaat konden zijn van een jarenlange ervaring.

Hij trok de laden open van een klein, fraai schrijfbureau, opende de kasten, nam een juwelenkistje van de toilettafel, opende het, en liet de gehele inhoud nonchalant in een zizak glijden, waarbij hij een weinig de wenkbrauwen optrok, onderzocht met grote zorgvuldigheid een lederen damestasje, en gaf zich zelfs de moeite een kleine reiskoffer te doorzoeken.

Er ontging niet het kleinste hoekje aan zijn spiedend oog, en alles ging zeer vlug, want hij begreep, dat hij een geheime bergplaats in een hotelkamer niet behoefde te zoeken.

Het onderzoek in de twee aangrenzende vertrekken ging nog vlugger, want daar waren in het geheel geen wandkasten, en hij behoefde slechts de laden van twee kastjes open te trekken, die overigens geheel en al ledig waren.

Toen hij weer in de slaapkamer zat, waar Nina Svendrup nog altijd haar muiltje op en neer liet wippen, terwijl er een trek van boosaardig leedvermaak op haar gelaat lag, vertoonden zijn trekken een uitdrukking van verbazing.

zowel als van teleurstelling.

Hij keek de schone Zweedse dame enige ogenblikken strak aan en trad toen snel op het bed toe, om de kussens van hun plaats te nemen, maar hij vond niets dan een handtasje van fijn goud vlechtwerk, letterlijk volgepropt met bankbiljetten.

Hij liet het kostbare voorwerp aan het gouden kettinkje heen en weer schommelen, deed het toen met onbegrijpelijke snelheid in zijn achterzak verdwijnen, en zei op enigszins gekrenkte toon:

— Eigenlijk moest ik zeer uit mijn humeur zijn madame, want ik had mijn zinnen nu eenmaal gezet op uw diamanten halssnoer, hetwelk ik deze avond reeds mocht bewonderen, toen gij het droegt in de schouwburg van Covent Garden. Ik wil u echter geen verwijten maken; het is maar gedeeltelijk uw schuld, dat ik, zoals men dat noemt, met de kous op de kop huiswaarts moet keren. Gij behoeft mij niet verbaasd aan te kijken. Mr Lionel Parker is hier geweest. Anderhalf uur geleden zijt gij met het diamanten halssnoer dit vertrek binnengegaan. Alleen Parker is bij u geweest; hij verliet u ruim drie kwartier geleden; het ligt dus voor de hand, dat hij het geweest is en niemand anders, die zijn geschenk weer heeft teruggehaald, dat hij u pas dezer dagen had aangeboden.

Met een ruk hief Nina Svendrup het hoofd op, en haar ogen hadden thans zulk een boosaardige uitdrukking, als Brand nog nooit bij een vrouw had waargenomen.

Sissend kwam het over haar lippen terwijl zij Raffles strak aankeek:

— Gij schijnt van heel veel zaken op de hoogte te zijn, mijnheer de inbreker. Welnu, ik behoef er in het geheel geen geheim van te maken: die ploert heeft zijn geschenk eenvoudig teruggenomen, alsof ik zijn dienstmeid was. Maar laat hij zich voor mij in acht nemen, hij zal er nog wel eens spijt van hebben.

— Ik kan mij uw gemoedsgesteldheid zeer goed voorstellen, madame, zei Raffles, maar ik zou u willen verzoeken uw wraakgevoelens een weinig minder luid-

ruchtig te uiten, want het is volstrekt niet nodig dat men u aan de overzijde van de gang hoort, om verschillende redenen, de ene nog gewichtiger dan de andere, en waarvan de voornaamste is, dat ik mijn aanwezigheid in uw kamer op dit uur van de nacht niet al te goed zou weten te verklaren. Gij zegt dat ik veel weet, en ik geloof dat dit de waarheid is. Naar het schijnt hebt gij in deze kamer met uw, met Mr Parker een kleine woordenwisseling gehad, die voor beide partijen hoogst onaangenaam moet zijn geweest. Ik geloof dat ik het wel enigszins kan begrijpen, maar ik denk er niet aan u te kwetsen door u mijn vermoedens mee te delen. Voor mij is de hoofdzaak dat gij het collier niet meer bezit, en dat ik mij zal moeten tevreden stellen met een paar oorhangers, een paar ringen, een diamanten broche en een gouden handtas met bankbiljetten. Ons blijft nu niets anders over dan u een goede nachtrust toe te wensen en afscheid van u te nemen, na ons nogmaals te hebben verontschuldigd wegens de onaangename stoornis. Het spreekt vanzelf dat ik er niet aan gedacht zou hebben u wegens het bagatel, dat ik thans in mijn zak heb, lastig te vallen.

Raffles had deze gehele toespraak op sarcastisch hoffelijke toon uitgesproken en ging nu voort:

— Helaas breekt thans het onaangenaamste deel van mijn taak pas aan, madame. Ik zie mij namelijk genoodzaakt elk geluid althans gedurende vijf minuten onmogelijk te maken, want ik meen u wel voldoende te kennen om te begrijpen, dat gij mij het kleine fortuintje misgunt, hetwelk ik in uw kamer heb buit gemaakt, en dat gij het gehele hotel bij elkaar zoudt gillen, zodra wij een voet in de gang hebben gezet. Ik zie aan de uitdrukking van uw gelaat, dat ik maar al te juist heb geraaden. Wilt gij zo goed zijn, uw handen even achter uw rug te houden?

De Zweedse dame keek een ogenblik in de staalgrijze ogen, die zich in de hare boorden, en gehoorzaamde zonder tegenspraak.

Raffles maakte haar handen achter

haar rug vast met een zijden das, welke hij over de rug van een stoel zag hangen, maar op het oogenblik dat hij haar de kleine kanten zakdoek in de mond wilde duwen, die hij onder haar hoofdkussen gevonden had, vroeg Nina Svendrup:

— Wilt gij mij niet zeggen, wie gij eigenlijk zijt?

— Ik heb er volstrekt niets tegen, madame. Ik ben John Raffles en deze heer is een vriend van mij, die liever incognito wil blijven.

— Ik heb iets dergelijks vermoed, zei de gedupeerde vrouw. Ik heb veel van u gehoord, en men heeft mij van uw optreden wonderlijke staaltjes verteld. Gij schijnt inderdaad een gentleman te zijn.

— Dat hoop ik, madame, zei Raffles kortaf.

— Zeg mij nog dit, zei zij: kent gij Lionel Parker?

— Ik heb niet het voorrecht madame, antwoordde Raffles ironisch. Maar wat niet is kan nog komen. Ik zal hem wel eens een bezoek gaan brengen, al zal ik dat waarschijnlijk niet van tevoren aankondigen.

— Ik hoop dat gij hem zoveel na-deel zult berokkenen als gij kunt, siste de vrouw tussen de tanden. Hij is een ellendeling en ik heb er bitter berouw van, dat ik mij ooit met hem heb ingelaten.

— Ik geloof dat gij twee uren geleden van een andere mening waart, madame, zei Raffles koel. Trouwens Mr Lionel Parker is niet de enige rijke en

machtige man in Londen.

Omdat Nina Svendrup juist de mond opende om woedend uit te vallen, maakte Raffles hiervan gebruik, haar met een vlug gebaar haar zakdoek in de mond te proppen, en haar te knevelen met zijn zijden shawl, die hij op het voeteneinde van het bed had gevonden.

Pas toen hij deze voorzorgsmaatregelen had genomen, gaf Raffles Brand een wenk, en het volgende oogenblik stonden zij in de gang, na met een diepe buiging afscheid van hun slachtoffer te hebben genomen.

Zij waren deze gang nog niet eens geheel ten einde, of zij hoorden de voeten van Nina Svendrup woedend tegen de gesloten deur schoppen.

Het geluid was wel niet heel sterk, maar het zou toch voldoende zijn om de aandacht van de etagekelner te trekken zodat de twee vrienden zich dan ook niet ophielden, maar snel de trap af liepen, waarna zij ongehinderd de vestibule bereikten.

De nachtportier dommelde wat in zijn loge, en lette nauwelijks op de twee heren die op dit uur nog het hotel verlieten.

Op straat gekomen slaakte Brand een zucht van verlichting en zei:

— Dat is gelukkig alweer achter de rug.

— Hoe kom je er bij, amice...? vroeg Brand verbaasd.

— Wel Charles, wij hebben de diamanten nog niet; die moeten wij bij Lionel Parker gaan halen.

HOOFDSTUK IV

ER IS EEN DODE GEVALLEN

Brand wilde een opmerking maken, maar Raffles liet hem er geen gelegenheid toe, en trok hem vlug aan de arm mee, terwijl hij de chauffeur van een taxi wenkte, die juist aan kwam rijden.

— Breng ons zo vlug als je kunt naar de Great Russel Street, en stop op de hoek van de Bloomburry Street.

Een goede fooi als je ons er binnen twintig minuten brengt.

De chauffeur knikte slechts, en de twee mannen stapten in.

Zodra het portier dicht was en de auto wegreed, zei Brand:

— Luister eens; dat is toch wel het toppunt van onvoorzichtigheid.

— Hoezo?

— Vraag je dat nog? Wel, moet die vrouw niet begrijpen dat jij nu regelrecht naar Parker zal gaan om de hals-snoer van hem af te nemen?

— Wat zou dat? zei Raffles bedaard. Je gelooft toch zeker niet dat ze hem zal waarschuwen?

Brand keek Raffles verbluft aan, maar gaf geen antwoord.

— Het is immers duidelijk, ging Raffles voort, dat zij hem op dit ogenblik haat als de pest. Ik denk dat zij hem nooit echt heeft liefgehad, maar thans haat zij hem fel, zoals een vrouw van haar temperament kan haten. Het is dunkt mij duidelijk wat er gebeurd is.

— Voor jou misschien, ik voor mij kan er zelfs niet naar gissen.

— Dan zal ik je zeggen wat ik geloof. Zij heeft vanavond haar slag willen slaan; zij heeft getracht hem over te halen zijn vrouw in het publiek te compromitteren, ten aanschouwe van een zaal vol mensen, teneinde te tonen hoezeer zij hem in haar macht heeft, en toen dat gelukt is, heeft zij gedacht de grote slag te kunnen slaan, en na het souper in het hotel Cecil heeft zij hem voorgesteld een huwelijk met haar aan te gaan. Je kunt begrijpen hoe zijn antwoord is geweest.

— Hij kan geweigerd hebben, Edward, maar zou hij in staat zijn geweest haar de juwelen terug te vragen, welke hij haar geschonken had?

— O ja, daartoe acht ik die man best in staat. Zijn zaken gaan in de laatste tijd niet zo bijster goed, en hij is misschien heel blij geweest, op deze weinig elegante wijze zulk een kostbaar stuk weer in handen te krijgen, dat hij waarschijnlijk gekocht heeft in een tijd, toen alles hem nog voor de wind ging. Natuurlijk is zij woedend geworden, minder nog om het terugnemen van het halssnoer, dan omdat zij zo eensklaps haar schoonste dromen zag vervliegen.

— Dan kan ik nu begrijpen, waarom hij zo woedend heenliep, zei Brand. Waarschijnlijk heeft zij hem al haar minachting in het gelaat geslingerd, nu aan al haar verwachtingen de bodem werd ingeslagen, en zij zich niet meer

behoefde in te houden. Zij heeft zich waarschijnlijk dadelijk van hem losgemaakt, nu hij niet meer het werktuig was, dat haar tot roem en eer kon brengen.

— Het staat daarom voor mij vast, dat zij zich liever de tong zou afbijten, dan te verraden, dat Raffles het voornemen had te kennen gegeven zich van het diamanten halssnoer meester te maken, zei Raffles.

— Toch blijf ik het een zeer gewaagde onderneming vinden, een vrouwen-gemoed is niet te peilen, en misschien denkt zij wel, dat zij hem kan terugwinnen door hem bijtijds te waarschuwen, zei Brand.

— Dat geloof ik niet; daarvoor heeft hij haar te diep gekwetst. Zij is een hartstochtelijke vrouw, en zeer gevoelig voor dergelijke beledigingen, al is zij dan ook een avonturierster, of hoe je haar anders wilt noemen. Maar ik geloof dat wij er al bijna zijn. Wij hebben nog twee en een half uur voor ons alvorens de dag aanbreekt, en dat is ruimschoots voldoende.

Enige minuten later stopte de chauffeur op de hoek van de twee door Raffles zoëven genoemde straten.

De twee vrienden stapten uit, en Raffles rekende af met de chauffeur, die blijkbaar een goede fooi kreeg, want deze tikte met een vergenoegde grijns aan zijn pet en reed weg.

De twee mannen wachtten tot het vehikel geheel onzichtbaar was geworden en gingen toen, zonder zich te overhaasten, de Bloomsburry Street verder in.

Ongeveer in het midden van deze straat, die des nachts zo goed als uitgestorven is, stond het fraaie herenhuis, hetwelk Parker enige jaren geleden gekocht had en sedertdien bewoonde.

Het was van de straatweg gescheiden door een voortuin, met heesters en planten begroeid.

Van het hek liep een tegelpad naar de voordeur.

Raffles bleef aan de overzijde van de straat lopen, en trad toen met Brand een brede donkere koetspoort binnen, vanwaar hij het gehele huis kon over-

zien.

Het was in deze buurt zeer stil, en men hoorde niets anders dan de verre regelmatige stappen van een agent van politie.

De Grote Onbekende vestigde zijn aandacht van de ene verdieping op de andere, tot hij bleef kijken naar een raam van de derde etage.

— Waar kijk je zo naar? vroeg nu Brand op zachte toon.

— Naar dat venster daarginds op de derde verdieping, bijna recht boven de deur. Ik zou zeggen dat er in die kamer licht brandt.

— Dat is niet zo verwonderlijk; het kan nauwelijks een uur geleden zijn, hoogstens anderhalf, dat Parker thuis kwam.

— Zou hij dan ook opblijven om brieven te schrijven? vroeg Raffles spottend.

— Is dat vertrek dan niet zijn slaapkamer?

— Neen, die is een verdieping hoger, een weinig meer naar rechts. Het vertrek waar het licht brandt is zijn werkkamer.

— Zouder wij dan maar niet liever rechtsomkeert maken? vroeg Brand na enige tijd. Het lijkt mij onzinnig te wachten tot het Parker zal geloven, zijn slaapkamer op te zoeken.

— Het duurt nog een paar uur voor het licht wordt, Charles, en ik kan volstrekt niet inzien, waarom wij de onderneming nu al zouden opgeven.

Brand begreep, dat Raffles vast voornemens was, zijn plan ten uitvoer te brengen, deed er dus het zwijgen toe en wachtte.

Maar plotseling geschiedde er iets, waarop zeker geen van de twee mannen had kunnen rekenen.

Gelijkvloers klonk in het huis plotseling enig geluid, al was het dan ook zeer zwak, waarna de huisdeur openging en er een gedaante verscheen van een vrouw, die zich snel verwijderde, en in een zijstraat verdween, zodat de twee mannen ternauwernood van hun verbazing bekomen waren, toen er reeds niets meer van de vrouw te bespeuren viel.

De afstand was te groot geweest en

het was ook te donker om haar trekken te kunnen onderscheiden.

Onwillekeurig wierp Raffles een blik op zijn horloge.

Bij het schijnsel van een lantaarn zag hij dat het juist drie uur was.

De twee vrienden keken elkander verwonderd aan, terwijl Brand op zachte toon zei:

— Wat heeft dat te betekenen? Wie was die vrouw? Waarom verlaat zij op zulk een ongewoon uur het huis? Het kan Nina Svendrup toch niet geweest zijn?

— Dat is zo goed als onmogelijk, amice, om verschillende redenen, en daarvan is deze reeds afdoende, dat zij zich onmogelijk in zulk een korte tijd hierheen kan hebben begeven, en zeker niet sneller dan wij, die van het Hotel Cecil regelrecht naar Bloomsbury Street zijn gereden. Neen, het moet iemand anders zijn geweest.

Beiden zwegen, en dachten na over dit zonderlinge voorval. Daarna zei Brand:

— Nu komt het mij toch werkelijk volkomen overbodig voor, hier nog langer op post te staan, Edward. Het is koud en guur, daarboven brandt nog altijd het licht in de kamer, en ik kan niet inzien hoe wij nog zullen slagen in onze onderneming.

Raffles was echter blijkbaar van een andere mening.

Hij nam zijn vriend eenvoudig bij de arm, trok hem met zich voort, en stak haastig de straat over, waarna hij zich langs het tuinpad naar de voordeur van het huis van Parker begaf.

Een enkele blik overtuigde Raffles ervan dat zijn taak om binnenshuis te komen, althans zeer vergemakkelijkt zou worden, want de huisdeur was niet gesloten. Bij haar overhaast vertrek dat veel op een vlucht leek, scheen de vrouw de deur te hebben laten open staan.

Raffles duwde deze een weinig verder open, en het volgende ogenblik stonden de twee vrienden in de vestibule.

Raffles deed de voordeur dicht, en wierp een blik om zich heen.

De vestibule werd slechts spaarzaam

verlicht door een electrisch lampje in een matglazen omhulsel, maar het was toch licht genoeg om de voorwerpen te kunnen onderscheiden.

Achter in de vestibule begon de brede monumentale trap naar de eerste verdieping.

Deze liep uit op een gaanderij, waar van de leuningën fraaie gobelins afhingen.

Enige tijd stond Raffles in luisterende houding onbeweeglijk stil, maar toen zich in het hele huis niet het minste geluid liet horen, wenkte hij Brand en liep met hem onhoorbaar de trap op.

Boven gekomen, volgde hij de gaanderij, tot hij een brede dwarsgang bereikte, aan het einde waarvan zich een tweede trap bevond, die naar de andere verdiepingen voerde.

De twee mannen gingen ook deze trappen op, en bevonden zich nu op een groot portaal, aan de voorzijde van het huis gelegen, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Hier stond Raffles opnieuw stil om te luisteren.

Niets liet zich horen.

Op het portaal was het volkomen donker, daar het geen ramen had, en slechts door een lantaarn in de zoldering licht ontving.

Hij was dus genoodzaakt zijn zaklantaarn te gebruiken.

Hij nam zijn revolver in de rechterhand, en wenkte Brand te trachten, voorzichtig de deur van de werkkamer te openen, toen de jongeman eensklaps met een nauwelijks onderdrukte kreet van afschuw terugweek, terwijl hij met uitgestrekte arm naar de onderkant van de deur wees.

Raffles bukte zich een weinig en richtte zich toen dadelijk weer op, terwijl zijn gelaat een ernstige uitdrukking had.

Onder de deurkier uit sijpelde langzaam, maar gestadig een dun straaltje bloed, dat op de drempel reeds een donkerrode plas had gevormd.

Raffles aarzelde niet, maar probeerde zelf de deur te openen.

Hij kon de kruk omdraaien, en de deur een paar handbreedten openen,

maar daarna stuitte deze blijkbaar tegen iets, dat op de vloer lag.

Raffles duwde met zijn schouder de deur verder open, zodat deze tenslotte ver genoeg open was om naar binnen te kunnen gaan.

Het vertrek waar hij zich bevond was helder verlicht.

Het eerste wat Raffles deed, was de gordijnen voor een der vensters, waar doorheen hij zoëven op straat het licht had zien schijnen, beter te sluiten, zodat hij geen gevaar behoefde te lopen, dat een waakzame politieagent eveneens dat licht zou zien, en argwaan zou krijgen.

Toen pas wendde hij zich om, en onmiddellijk viel zijn blik op het lichaam van Lionel Parker, dat op de rug bij de deur lag uitgestrekt.

In zijn borst stak, ter hoogte van het hart, een dolk met een ivoren heft.

De ogen, wijd geopend, waren reeds gebroken en staarden naar de zoldering.

Het verwrongen gelaat vertoonde een uitdrukking van schrik en haat.

Een bloedspoor leidde tot dicht bij het grote schrijfbureau, dat voor een der ramen geplaatst was.

Blijkbaar had de ongelukkige geprobeerd, na getroffen te zijn, zich naar de deur te slepen, teneinde om hulp te roepen.

Zijn krachten hadden hem echter begeben, en dicht bij de drempel had hij de laatste adem uitgeblazen.

Raffles en Brand bekeken het lijk enige ogenblikken zwijgend, en toen fluisterde de jongeman, zeer ontdaan door deze onverwachte vondst:

— Mijn hemel. Welk drama heeft zich hier afgespeeld? Wat kan er gebeurd zijn? Wie heeft dit gedaan?

Raffles antwoordde niet aanstonds, maar bukte zich eensklaps en raapte iets op, dat fonkelde in het licht van de electrische kroon.

Het was een diamant, prachtig gezet, maar waarvan het gouden haakje blijkbaar met geweld was losgerukt.

Raffles bukte zich nog enkele malen, om telkens andere diamanten op te rapen, en ten slotte vond hij, eveneens dicht bij de schrijftafel, de rest van het

diamanten halssnoer, hetwelk Lionel Parker enige dagen geleden aan zijn minnares ten geschenke had gegeven.

Het was duidelijk te zien dat er om het bezit van het kostbare juweel een strijd had gewoed.

Enige tijd bleef Raffles in gedachten verzonken staan, maar hief eindelijk het hoofd op, en fluisterde:

— Wij moeten trachten uit te vinden wie de schuldige is, Charles.

— Wie zou het anders kunnen zijn, dan de vrouw, die wij hebben zien vluchten? vroeg Brand. Deze man is blijkbaar nog geen kwartier dood. Gezicht en handen zijn nog warm.

— Als die vrouw het gedaan heeft, dan moeten wij trachten te ontdekken wie zij is, meende Raffles. Ga mee; de slaapkamer van Mrs Parkers is op deze zelfde verdieping, een paar deuren verder.

Men kon de werkkamer van Parker aan twee zijden verlaten, aan de kant van het portaal, hetwelk de twee vrienden zoëven betreden hadden, en door een tweede deur, die uitkwam in een grote rookkamer, welke een deur naar de gang had.

Beide deuren stonden open, en het was duidelijk dat de dader, of misschien de daderes hier langs gevlucht moest zijn.

Raffles ging door Brand gevolgd, de gang in en bleef staan voor een half geopende deur.

Hij keek voorzichtig naar binnen, ontstak toen opnieuw zijn zaklantaarn, en trad binnen.

— Dit is haar slaapkamer, zei hij op fluisterende toon tot Brand, die hem gevolgd was.

— Is zij er niet? vroeg de jongeman verschrikt.

— Neen. Het bed is onbeslapen zoals je ziet.

Weer zwegen zij enige tijd, want het was maar al te duidelijk wat dit betekende...

— Kan zij nergens anders in huis zijn? vroeg Brand.

— Om deze tijd? Neen, want dat hadden wij dan reeds moeten bemerken. Kom wij zullen teruggaan naar de stu-

deerkamer.

Zij keerden terug naar de kamer, waar de dode man lag, en Raffles bukte zich opnieuw over hem heen, en bekeek met grote aandacht het gevest van de dolk, die de dode in het lichaam was gestoken, en waarschijnlijk het hart had geraakt.

Het was een fraai bewerkte dolk; het ivoor was vergeeld, en het wapen was zeker reeds oud, ofschoon uitstekend onderhouden.

Het gevest stelde een vrouwenfiguur voor, met de handen achter het hoofd samengevouwen.

De stootplaat was van zilver, en fraai geciseleerd.

De kling voor zover zichtbaar, was driekantig en vrij dun, maar blijkbaar zeer sterk.

Raffles richtte zich op, en zei op gedempte toon:

— Het is vreselijk, dat het hiertoe moest komen. Zij moet dit gedaan hebben in een aanval van woede, want de stoot is met kracht toegebracht. Ga mee Charles, laat ons gaan. Het is niet goed voor ons om hier te blijven. Hij is dood, hij is niet meer te redden. Wat de diamanten betreft... ik geloof dat zij mij ongeluk zouden aanbrengen. Zij zouden mij in de handen branden; er kleeft bloed aan.

— Hoe is het mogelijk Edward, dat niemand van de bedienden blijkbaar iets van de worsteling, die ontstaan is, gehoord heeft, noch van het twistgesprek dat er aan vooraf moet zijn gegaan.

— De bedienden slapen in een ander gedeelte van het huis, en het is daarom best mogelijk, dat zij niets gehoord hebben van wat hier is voorgevallen. Ik denk dat het gehele geval zich binnen zeer korte tijd heeft afgespeeld, en dat er weinig gesproken is. Hij heeft haar tot vertwijfeling gebracht, en zij heeft zich gewroken voor de hoon, die hij haar heeft aangedaan. Kom, laten wij gaan.

Reeds richtte Raffles zich naar de deur, toen hij nog eenmaal naar het lijk van de vermoorde man omkeek en zijn oog op de gesloten rechtervuist van de dode viel.

Het was alsof die vuist iets omsloten

hield.

Niet zonder moeite opende Raffles de krampachtig gesloten hand, en het volgende ogenblik hield hij een kleine vergulden knoop in de hand, waaraan nog enige rafels van een lichtgrijze, stof zaten.

Brand was nieuwsgierig naderbij gekomen, ofschoon hij blijkbaar grote haast had om zich uit de voeten te maken, en vroeg:

— Wat heb je daar, Edward?

— Iets zeer merkwaardigs, amice. Een knoop...

— Welnu, wat zou dat? Die heeft hij natuurlijk aan de moordnares ontruk-

in een poging om haar het wapen af te nemen.

— Maar deze knoop past helemaal niet bij een damescostuum, Charles. Kijk zelf maar. Het is een kleine, mat vergulden knoop, zoals ik ze zelf aan enige van mijn soiréevesten heb. Daaraan valt nog minder te twifelen omdat er nog een stukje aan zit van de lichtgrijze zijde, waarvan het vest gemaakt is.

— Maar dan... begon Brand in de grootste verbazing.

— Dan is Parker ook niet door een vrouw, maar door een man vermoord, maakte Raffles de zin af.

HOOFDSTUK V

EEN ARRESTATIE

De moord werd de volgende ochtend omstreeks acht uur ontdekt door de bediende Clifton, die de werkkamer binnentrad, teneinde daar de gordijnen te gaan opentrekken, en een en ander op te ruimen, zoals zijn gewoonte was.

De man schrok natuurlijk hevig, en dadelijk was het gehele huis in rep en roer.

De kamenier van Mrs Parker, Daisy, snelde dadelijk naar de slaapkamer van haar meesteres, en kwam tot de ontdekking dat deze verlaten, en het bed niet beslapen was.

Onmiddellijk werd de politie opgebeld, en een kwartier later verscheen James Sullivan, een van de bekwaamste detectives van Scotland Yard, in gezelschap van een inspecteur van politie, twee agenten en de gerechtelijke geneesheer.

De politiebeamten lieten zich dadelijk door Clifton naar de plek van de misdaad brengen, en de geneesheer constateerde aanstonds, dat de dood omstreeks zes uur geleden moest zijn ingetreden.

Onmiddellijk werd een aanvang gemaakt met het verhoor der bedienden, in het vertrek, waar de moord was gepleegd, nadat het lijk met een laken was

overdekt.

De bedienden, zes in aantal, stonden zwijgend, doodsbleek en ontdaan bij elkander in een hoek, en Sullivan, een krachtig gebouwd man met glanzend zwart haar en doordringende ogen, was naast de schrijftafel gaan staan nu en dan iets optekenend, terwijl de inspecteur, die in de stoel aan de schrijftafel had plaats genomen, het verhoor leidde.

Het eerst kwam Henry Clifton, de huisknecht aan de beurt.

De inspecteur stelde hem met enige woorden op zijn gemak, en begon toen:

— Kun je mij zeggen, Clifton, wanneer mijnheer Parker vannacht is thuisgekomen?

— Jawel inspecteur, het was precies één uur.

— Hadden alle bedienden zich toen reeds ter ruste begeven?

— Allen, behalve ik. Ik wachtte altijd op mijnheer Parker, omdat hij wel eens iemand meebrengt, en ik dan sigaren en whisky of iets anders moest binnenbrengen.

— Waar was je, toen Mr Parker terugkwam?

— Ik zat in de vestibule en was een weinig ingedommeld.

— Was mijnheer Parker alleen?

— Ja, inspecteur.

— Begaf hij zich dadelijk naar zijn slaapkamer?

— Neen, hij ging naar zijn werkkamer, en ik moest hem daar een glas whisky-soda brengen.

— Hoe laat was het toen?

— O, reeds vijf minuten nadat hij was binnengekomen.

— Ken je deze juwelen? vroeg de inspecteur, terwijl hij het half vernielde halssnoer tussen zijn gestrekte vingers hield.

— Neen inspecteur, ik zie ze nu voor het eerst, antwoordde Clifton. Ik meen echter wel te hebben gehoord, dat Mr Parker een zeer kostbaar halssnoer te geschenke had gegeven aan een dame van zijn kennis.

— Ik vond deze diamanten op de schrijftafel, en er lagen er ook een paar op de vloer, hernam de inspecteur. Het is dus duidelijk, dat diefstal zeker niet het motief van de moord is geweest. Geloof je Clifton, dat de moordenaar door het een of ander gestoord kan zijn?

— Dat kan ik niet zeggen, inspecteur, maar ik zou niet weten waardoor hij gestoord kon zijn. Ik ben dadelijk naar bed gegaan, nadat ik het gevraagde bij Mr Parker had gebracht.

— Wat deed hij toen?

— Hij zat te schrijven.

— Is het je bekend, waarom Mrs Parker de nacht niet thuis heeft doorgebracht?

— Neen inspecteur, antwoordde Clifton kortaf.

— Kun je niets mededelen omtrent de verstandhouding tussen Mr Lionel Parker en zijn vrouw?

De bediende zweeg, en keek naar de vloer.

Tenslotte zei hij aarzelend :

— Die verstandhouding liet de laatste tijd veel te wensen over, inspecteur, dat is zeker. Maar mevrouw was altijd heel kalm en geduldig; zij liet alles over zich heen gaan, en toch gebeurde het vaak, dat Mr Parker woedend uitviel.

— Hij was een beest voor haar, liet plotseling de stem van Daisy, de kame-

nier, zich horen, die zich niet meer kon inhouden, en deze woorden bevend van drift en verontwaardiging had uitgeroepen.

— Spreek niet voor men je vraagt, meisje, zei de inspecteur op strenge toon.

Daarop wendde hij zich tot Sullivan, die tot dusverre zwijgend had toegelusterd, en vroeg:

— Hebt gij soms enige sporen van braak ontdekt?

— Niets dan een openstaand raam aan de achterzijde van het huis, antwoordde de detective. Het is natuurlijk best mogelijk dat de dader hierdoor is binnengekomen.

De inspecteur wendde zich opnieuw tot Clifton, en vroeg:

— Waar was Mr Parker gisteravond?

— In de schouwburg van Covent Garden, in gezelschap van zijn vrouw. Mrs Parker kwam echter om tien uur al thuis. Zij zag er erg opgewonden uit en was zeer bleek. Zij ging dadelijk naar haar kamer.

— Zij kwam dus alleen thuis?

— Ja inspecteur.

— Zijn er in de loop van de avond bezoekers voor Mr Parker gekomen?

— Er is niemand anders geweest dan Mr John Ellin.

— Wie is dat? Kent gij die bezoeker?

— Ja inspecteur, hij kwam tamelijk dikwijls. Hij is geneesheer, en heeft Mrs Parker bijna een jaar geleden behandeld toen zij nogal vrij ernstig ziek was. Sindsdien is hij een trouw bezoeker.

— Hoe laat kwam dokter Ellin?

— Het zal ongeveer elf uur zijn geweest.

— Zo laat nog? vroeg hij naar Mr Parker?

— Neen, hij wilde Mrs Parker spreken. Ik opende de deur voor hem, en ik zei natuurlijk, dat Mrs Parker hem toch onmogelijk op dat tijdstip kon ontvangen. Hij drong echter aan, ik ging zijn bezoek aankondigen en Mrs Parker zei mij, dat ik hem kon binnenlaten.

— Waar bevond zij zich toen?

— In haar boudoir.

— Wanneer is dokter Ellin vertrok-

ken?

— Dat kan ik u niet zeggen inspecteur; ik weet het niet.

— Heeft een uwer dokter Ellin uitgelaten? zo wendde de inspecteur zich tot de andere bedienden, die nog altijd zwijgend bij elkander stonden.

Niemand gaf antwoord.

Sullivan maakte een aantekening.

De inspecteur scheen even na te denken, en hernam, zich weer tot Clifton wendend:

— Maar Mrs Parker, hoe laat is zij dan vertrokken? Want het staat vast, dat zij de nacht niet hier in huis heeft doorgebracht?

— Ik denk dat het half twaalf is geweest, inspecteur, ik was toen niet in de vestibule, maar ik hoorde de voordeur dichtslaan, zodat ik begreep dat iemand het huis moest hebben verlaten.

— Kom eens hier meisje, zo wendde de inspecteur zich tot Daisy, en zeg mij eens, of je je herinnert wat je meesteres gisteravond gedaan heeft, nadat zij om tien uur thuis kwam. Zij zal je toch wel hebben geroepen?

— Gewoonlijk deed zij dat ook, inspecteur, maar gisteravond niet.

— Hebt gij haar dan in het geheel niet meer gezien?

— Jawel. Ik ging kwart over elf naar de slaapkamer van mevrouw, om daar alles voor de nacht in gereedheid te brengen, en toen zag ik dat zij bezig was een klein handvalies te pakken.

— Vond je dat niet vreemd?

— Zeker vond ik het vreemd, maar u kunt wel begrijpen dat ik daarop geen aanmerking heb gemaakt.

— Zei Mrs Parker iets tegen je?

— Neen, want ik deed of ik niets gezien had, en liep voorbij de halfgeopende kamerdeur zonder naar binnen te gaan.

— Was Mrs Parker gekleed; ik bedoel, droeg zij een hoed en mantel?

— Alleen haar hoed. Haar mantel lag over het bed.

— Het is dus zo goed als zeker dat ze een kwartier later het huis heeft verlaten. Heeft niemand dat gezien?

Er kwam geen antwoord op die vraag, en men hoorde enige ogenblikken niets

dan het krassen van Sullivans vulpen over zijn bloknoot.

De inspecteur knikte Daisy toe, om haar te beduiden dat het verhoor voorlopig geëindigd was, en wendde zich toen tot de geneesheer, die een weinig terzijde stond, met de vraag:

— Zijt gij van mening, dat de man onmiddellijk dood was, dokter?

— De vermoorde man kan zeker niet langer dan enkele seconden na het toebrengen van de stoot hebben geleefd.

— Gelooft gij dat een vrouw de stoot kan hebben toegebracht?

— Dat is wel mogelijk. De dolk is zeer spits, en het lemmet was slechts enige centimeters binnengedrongen. Een krachtige vrouw kan met zulk een wapen zeer goed een man doden.

De inspecteur nam het moordwapen op, hetwelk de geneesheer reeds enige ogenblikken tevoren uit de wond had getrokken, en liet het aan de bedienden zien met de vraag:

— Kent een uwer dat wapen?

— O, jawel, het behoorde aan Mr Parker, antwoordde Clifton onmiddellijk. Het hing steeds daar tegen de wand, onder dat Japanse zwaard.

Sullivan had snel het hoofd opgeheven, maar zei niets en liet zijn bloknoot in zijn zak glijden.

De overige bedienden wisten na een korte ondervraging weinig nieuws mede te delen, en konden gaan.

De kamer werd voorlopig gesloten, de deuren werden verzegeld, de inspecteur nam het diamanten halssnoer in beslag, waarna de politiebeambten het huis van de misdaad verlieten.

Er werd een agent van politie voor de huisdeur op post gezet, en daarmede was het voorlopig onderzoek afgelopen.

Om elf uur in de morgen echter stopte er een taxi voor een huis in de Tower Street, waar dokter Ellin een vrij groot appartement op de tweede verdieping bewoonde.

Inspecteur Sullivan, door een rechercheur in burger vergezeld, stapte uit de auto, wisselde enige woorden met de chauffeur, en trad het huis binnen, door de rechercheur op de voet gevolgd.

— Is dokter Ellin te spreken? aldus

wendde hij zich tot de portier, die met de handen op de rug in de vestibule op en neer liep.

— Dat geloof ik wel inspecteur, antwoordde de portier. Ik zal even voor u opbellen.

— Neen, laat dat maar, zei Sullivan direct. Hij woont immers op de tweede verdieping? Wij zullen het wel vinden, doe maar geen moeite.

Sullivan en de politiebeampte gingen snel de trap op, en hadden een ogenblik later het portaal van de tweede verdieping bereikt.

Dadelijk viel hun een koperen naamplaat in het oog, waarop Dr. Ellin gegraveerd was. Op hun schellen werd de deur geopend door een huisknecht, in een eenvoudig, rood-wit gestreept buisje.

De man keek de beide bezoekers een weinig verwonderd aan, en vroeg:

— Hebt gij een afspraak met de dokter? Zijn spreekuur begint pas om twee uur.

— Wij hebben een afspraak met dokter Ellin, al is het dan niet over onze gezondheid, zei Sullivan, terwijl hij de bediende eenvoudig terzijde schoof en een deur opende, die zich vlak tegenover de woningdeur bevond.

Ellin zat voor een grote schrijftafel, gekleed in een witte linnen jas, zonder echter iets te doen naar het scheen en hief verrast het hoofd op, toen de twee bezoekers onaangediend binnentraden.

Hij kleurde, trok snel een lade van zijn bureau open, en wierp er haastig een portret in.

— Waaraan heb ik uw bezoek te danken heren? Wie zijt gij als ik vragen mag?

— Ik ben inspecteur Sullivan van Scotland Yard, en deze heer is mijn assistent, antwoordde Sullivan. Wij komen u verzoeken, dokter, ons naar waarheid te willen antwoorden op enige vragen, welke wij u moeten stellen in verband met de moord op Mr Parker.

Ellin werd doodsbleeke, slaakte een zachte kreet van schrik, en riep uit:

— Wat zegt gij daar? Is hij vermoord?

— Wist gij dat niet? vroeg Sullivan op scherpe toon, terwijl hij de jonge geneesheer onderzoekend aankeek. Van nacht is hij in zijn werkkamer met zijn eigen dolk in het hart gestoken. Wij hebben u in verband daarmee een en ander te vragen, dokter. Ik zou u aanraden naar waarheid te antwoorden.

— Ik denk er niet aan om u iets voor te liegen, riep Ellin enigszins gekrenkt uit, maar ik kan niet inzien, wat ik met deze zaak te maken heb.

— Gij windt u te veel op, dokter, hernam Sullivan bedaard. Trouwens, wij dwalen af. Gij zijt gisteravond om elf uur in het huis van Parker verschenen, niemand heeft u zien weggaan, Parker is om drie uur in de nacht, misschien iets eerder vermoord, en, ik moet u arresteren, in naam van de wet.

De jonge geneesheer scheen door deze woorden zo verrast te zijn, dat hij onbeweeglijk op dezelfde plek bleef staan, terwijl hij slechts enige onverstaanbare klanken stamelde.

Toen haalde hij de schouders op, liet een kort lachje horen, en zei slechts:

— Gij begaat een dwaasheid. Ik neem echter aan dat gij uw plicht doet, en ik ben bereid u te volgen. Men zal gauw genoeg het onzinnige van deze verdenking moeten inzien. Ik was om drie uur thuis, als gij het weten wilt.

— Dat zal het politieonderzoek wel uitmaken, hernam Sullivan kortaf.

De twee politiebeampten verlieten met Ellin het vertrek.

Ellin werd onmiddellijk voor de rechter-commissaris geleid, die met de instructie van de zaak belast was.

Zodra de arrestant voor hem verschenen was, begon hij, na de gebruikelijke vragen en formaliteiten:

— Ik ben verplicht er uw aandacht op te vestigen, Mr Ellin, dat alles wat gij thans gaat zeggen, naderhand tegen u kan worden aangevoerd.

— Ik ben niet voornemens iets anders dan de waarheid te zeggen, mijnheer de commissaris, antwoordde Ellin, uiterlijk volkomen kalm. Het was echter voor een mensenkenner duidelijk te zien dat zijn geest door iets werd bezig gehouden, dat hem zeer verontrustte.

— Des te beter. Zeg mij allereerst, op welke wijze gij gisteren uw avond hebt doorgebracht.

— Ik heb in mijn club gedineerd, vandaar heb ik mij naar de schouwburg van Covent Garden begeven, waar ik een kort gesprek had met Mrs Parker, en om kwart over elf heb ik het huis weer verlaten.

— Volgens mijn inlichtingen hebt gij de schouwburg gedurende tien minuten verlaten, als gevolg waarschijnlijk van een hoogst pijnlijk incident, hetwelk zich had voorgedaan, en waarin Mr en Mrs Parker en een zekere Nina Svenstrup een rol speelden.

— Dat had niets te betekenen, zei Ellin op zachte toon.

— Hebt gij gedurende die tien minuten met Mrs Parker gesproken?

— Ja, doch slechts enkele woorden.

— Wist zij toen reeds, dat gij om elf uur zoudt terugkomen?

— Neen. Ik wilde haar vergezellen, omdat zij blijkbaar zeer opgewonden was, maar zij drong er bij mij op aan, dat ik naar de zaal zou terugkeren.

— Als gij dat wist, hoe is het dan te verklaren dat gij desondanks om elf uur toch naar haar zijt toegegaan?

— Ik was ongerust; ik vreesde dat

zij een wanhopige daad zou begaan; ik wilde mijzelf overtuigen dat zij werkelijk thuis was.

— Goed; wij nemen dan aan, dat gij om kwart over elf zijt vertrokken. Wat hebt gij toen gedaan?

— Ik ben naar mijn huis teruggekeerd.

— Dat kunnen de portier en uw bediende natuurlijk bevestigen?

— Neen, dat kan niemand bevestigen. De commissaris scheen een ogenblik na te denken, en zei toen eensklaps:

— Gij waart Parker niet goed gezind, niet waar?

— Ik haatte hem, antwoordde Ellin op doffe toon. Gij weet niet alles; gij weet niet dat hij zijn vrouw behandelde alsof zij zijn dienstmeid was, en dat hij haar op alle mogelijke manieren trachtte te vernederen.

— Voorlopig heb ik genoeg gehoord, dokter Ellin. Gij zult thans in verzekerde bewaring worden gesteld, want ik wil u niet verhelten, dat de verdenking, die jegens u is gerezen, van zeer ernstige aard is. Gij kunt u zelf een advocaat kiezen.

Hij wenkte naar de deur, waar twee agenten stonden, die de arrestant weg voerden.

HOOFDSTUK VI

DE EER ENER VROUW

De middagbladen brachten alle bijzonderheden over de arrestatie van Dr. John Ellin en er waren tal van personen, die aanstonds zonder de minste aarzeling van oordeel waren, dat hij en niemand anders de moord kon hebben gepleegd.

Natuurlijk werd ook de diefstal in het Hotel Cecil breedvoerig besproken, maar zelfs de naam John Raffles kon ditmaal geen afbreuk doen aan de belangrijkheid van het geval Parker.

Raffles zelf lachte natuurlijk wat om deze onzinnige krantenberichten.

Het was omstreeks twee uur in de namiddag toen hij met Charles Brand

zat in de kleine eetkamer van zijn huis aan de Cromwell Street.

De twee vrienden hadden zoëven een aantal kranten doorgekeken, en toen zij hiermede gereed waren, zei Raffles:

— Het eigenaardige van de zaak is, dat wij zeer waarschijnlijk dokter Ellin binnen een kwartier op vrije voeten kunnen laten stellen.

— Op welke wijze dan? vroeg Brand verwonderd.

— Heel eenvoudig door de vergulde vestknoop, antwoordde Raffles. Wij kunnen onder ede bevestigen, dat wij die knoop in de gesloten vuist van Parker hebben gevonden en ik ben er zeker

van dat Parker gisteravond in de Opera een zwart vest droeg met bijbehorende knopen.

— Het ongelukkige is alleen, dat je dat moeilijk aan de politie kunt mededelen, Edward, zonder tegelijkertijd eens en voor goed een einde aan je loopbaan te maken, zei Brand.

— Dat begrijp ik ook, en hier schuilt inderdaad de grote moeilijkheid, zei Raffles nadenkend. Ik zou de knoop door een kruier kunnen laten bezorgen, met een briefje erbij, maar ik vrees dat van de uitwerking niet veel terecht zou komen. De rechter-commissaris zou hoogstwaarschijnlijk denken aan een onnozele poging van deze of gene vriend van Ellin, om hem op deze wijze te redden.

— En toch Edward, bestaat er een aanwijzing dat je werkelijk in het huis van Parker bent geweest, en die kan door Nina Svendrup geleverd worden, want zijzelf heeft je gezegd dat Parker haar het diamanten halssnoer had ontnomen, en het lag dus wel voor de hand, dat je het zoudt gaan halen in zijn huis.

— Het is mogelijk Charles, maar zeker is het niet. In ieder geval staat het voor ons beiden vast dat dokter Ellin alles welbeschouwd de dader niet geweest kan zijn.

— En de vrouw, die tegen drie uur het huis uitsnelde; denk je in het geheel niet aan haar?

— Ik denk wel degelijk aan haar, maar ik vermoed dat het geen vrouw, maar een man geweest is Charles.

— Wat vertel je me daar? riep Brand verbluft uit. Een man?

— Inderdaad en wel de man die de misdaad pleegde. Wij beiden waren van mening dat hij vrouwenkleren droeg, maar het kan best niets anders geweest zijn dan een lange mantel, die hij om zijn overjas heeft heengeslagen, teneinde zich zo goed mogelijk onherkenbaar te maken.

— En waar moet hij dan volgens jou die mantel zo ineens hebben gevonden?

— Ik heb in de vestibule van Parker's huis een kapstok gezien, waaraan enige regenjassen en vrouwenmantels hingen. Laten wij eens nuchter redeneren,

amice. Welke vrouw zou het geweest kunnen zijn, die daar zo eensklaps het huis verliet, als het tenminste Mrs Parker niet is geweest?

— En waarom kan het Mrs Parker niet zijn geweest? vroeg Brand vol spanning.

— Zij is het niet geweest, want zij was om één uur in het huis van Ellin.

Brand liet zich achterover in zijn stoel vallen, en staarde Raffles met grote ogen ten zeerste verwonderd aan.

— Hoe weet je dat in 's hemelsnaam? viel hij uit.

— Van de enige man, die het behalve Ellin weet, namelijk van zijn huisknecht antwoordde Raffles bedaard. Terwijl jij vanmorgen aan het werk was, ben ik eens naar het huis van Ellin gewandeld, en ik kwam daar juist, toen men de jonge geneesheer een half uur tevoren had gearresteerd. Ik vond er zijn bediende, een tamelijk onnozele hals, maar die zijn meester zeer is toegedaan. Ik gaf mij bij hem uit voor een particulier detective, en bij stukjes en beetjes deelde de man mij mee, dat dokter Ellin in ieder geval om half twee thuis moet zijn geweest. Hij werd toen namelijk wakker, wat hem anders zelden overkomt, en hij hoorde in de consultatiekamer zijn meester duidelijk spreken en ook de stem van een vrouw. Spoedig overmande de slaap hem weer, en wat er verder gebeurd is, hoe lang zij gebleven is, dat kon hij natuurlijk onmogelijk zeggen.

— Maar als dat alles zo is Edward, dan kan Ellin over een uur vrij zijn, riep Brand uit. Die bediende hoeft alleen maar tegenover de rechter-commissaris te herhalen, wat hij aan jou heeft medegedeeld. Ellin kan natuurlijk niet op twee plaatsen tegelijk zijn geweest, en zij moeten hem dus op vrije voeten stellen.

— Je vergeet daarbij één ding, amice, zei Raffles op zachte toon. Je denkt er namelijk in het geheel niet aan hoe Ellin zulk een getuigenverklaring zou opnemen. Hij zelf verkiest liever de gevangenis, dan dat hij de eer van de vrouw, die hij liefheeft in gevaar zou brengen; en hij zou zeker niet toelaten,

dat een ander dat deed. Neen, ik geloof dat ik hem daarvoor te goed ken. Hij zal de verklaring van de bediende eenvoudig hardnekkig loochenen, en hij zal blijven ontkennen dat hij bezoek heeft gehad van Mrs Parker, al zou hem dat van de gevangenis kunnen red- den.

— Maar als dat zo is, wat kunnen wij dan doen om hem te helpen? riep Brand wanhopig uit.

— Wij kunnen hem helpen, door de ware moordenaar op te sporen, antwoorde Raffles. Als wij die hebben, als wij de man weten te vinden van wiens vest dit knoopje met geweld werd afgerukt, dan behoeft de naam van Mrs Parker niet in de zaak te worden gemengd, en zal men Ellin in vrijheid moeten stellen.

— Ik geloof dat dat zeer moeilijk zal zijn, Edward, want wij hebben geen enkel aanknopingspunt.

— Toch wel, meende Raffles. Wij hebben, om te beginnen, de knoop. Dan kunnen wij als zeker aannemen dat de moordenaar goed op de hoogte moet zijn geweest van de inrichting van het huis. Hij moet daar tamelijk goed bekend zijn geweest. Dan weten wij ook, dat het niet in de eerste plaats te doen is geweest om diefstal, anders had hij natuurlijk zonder enig bezwaar het diamanten halssnoer kunnen meenemen, want het staat vast, dat de moordenaar bij zijn daad door niets gestoord werd. Trouwens pleit de omstandigheid dat de moordenaar het moordwapen niet bij zich had, maar het in de kamer van zijn slachtoffer vond, sterk voor de opvatting dat wij hier te doen hebben met een daad van woeste drift.

— Ik kan niet inzien dat ons dat veel verder brengt, meende Brand. Een man als Parker heeft natuurlijk vijanden, en daaronder zullen er heel wat zijn, die hem zonder veel gewetensbezwaar naar de andere wereld zouden zenden, wanneer zij dat zonder risico zouden kunnen doen.

— Dan zullen wij onder die personen moeten zoeken, amice, zei Raffles. Het is in ieder geval iemand van goede stand, die veel geld voor zijn kleren

kan besteden, want vanochtend heb ik door een kleermaker horen zeggen, dat het vest, waarvan een klein stukje aan de knoop is blijven vastzitten, van buitengewoon goede kwaliteit was. De knoop moet met grote kracht zijn afgerukt, anders was het onbegrijpelijk, hoe het mogelijk was geweest, die sterke zijde aldus te vernielen. Ik erken, dat dat alles te zamen nog slechts weinig materiaal oplevert, maar het is toch beter dan niets. Wij zullen dus vanmiddag eens nagaan, wie tot de grootste vijanden van de vermoorde behoord heeft. Daarover zal men ons op de beurs wel wat kunnen mededelen en ook de bedienden van de vermoorde zouden ondervraagd moeten worden. Ten slotte wil ik je er nog opmerkzaam opmaken, dat het mij niet zou verwonderen, wanneer het diamanten collier, dat wil dus zeggen Nina Svendrup, in een of ander opzicht iets met de moord te maken heeft. Het halssnoer was niet alleen waardevol wat de diamanten betreft, maar ook van uitstekend fabrikaat; men moet er wel heftig aan hebben getrokken, om het zo kapot te krijgen, als waarin wij het hebben aangetroffen. Verder heb ik nog niet gesproken van het open raam aan de achterzijde van het huis, waarvan in het dagbladverslag melding wordt gemaakt, hetgeen ook al pleit tegen de opvatting, dat Ellin de moordenaar zou zijn geweest, want indien dit het geval ware geweest, had hij zich van elf tot drie verscholen moeten houden, en had hij het huis eenvoudig door de voordeur kunnen verlaten.

— Kan ik je bij je onderzoek met het een of ander van dienst zijn?

— Natuurlijk kan je dat. Je zoudt nu eens op de beurs kunnen informeren naar de persoonlijke vijanden van Parker. Ik van mijn kant wil eens zien of het mij iets verder brengt, als ik Nina Svendrup eens in het geheim bespied. Wij kunnen afspreken, dat wij elkander terugvinden in het hotel Cecil, om half zeven. Ondanks haar kleine aderlating schijnt de Zweedse diva nogal over voldoende geldmiddelen te beschikken, om in dat dure hotel te kunnen logeren.

De plotselinge dood van de man, die haar minnaar is geweest, had haar, ondanks alles, wel zwaar moeten treffen, en zij liet zich slechts weinig zien. Aan al haar hoopvolle en trotse verwachtingen was de bodem ingeslagen, en dat was voor een heerszuchtige vrouw als zij een geweldige teleurstelling.

Zij schijnt echter voorlopig in Londen te willen blijven, misschien wel in de flauwe hoop, dat de dode haar in zijn testament een legaat heeft vermaakt.

Na dit gesprek vertrokken de vrienden en ieder ging zijn taak volbrengen.

Het viel Raffles niet moeilijk, in een zorgvuldig uitgezochte vermomming de jonge vrouw te bespieden.

Onmiddellijk begon hij met zijn werk, en hij bleef er de gehele namiddag mee bezig, met een schier onuitputtelijk geduld.

Die dag reed Nina Svendrup slechts een keer uit, in haar eigen auto, eveneens een geschenk van Parker, waarmee zij twee winkels in de Regent Street bezocht.

Om drie uur was zij terug en een kwartier daarna werd er een bezoeker aangediend, een jonge, bleke man met grijsgroene ogen en rosblond haar.

Bij het zien van deze jongeman ging er een schok door het lichaam van Raffles, want zijn voorgevoel zei hem, dat dit bezoek wel eens van grote betekenis zou kunnen blijken te zijn.

De jongeman bleef omstreeks een half uur bij de Zweedse diva en toen hij weer in de vestibule terug was, waar Raffles zich een goed plaatsje had uitgezocht, half verborgen achter een dagblad, was zijn gelaat doodsbлек en wankelde hij alsof hij dronken was.

Nauwelijks had de bezoeker de vestibule verlaten, en was hij om de hoek van de straat verdwenen, of Nina Svendrup, eveneens zeer bleek en blijkbaar nogal opgewonden, verscheen op haar beurt in de vestibule, en zei tot de portier op zachte toon, maar toch zo, dat Raffles het kon horen:

— Gij hebt de jongeman gezien, die zoëven bij mij geweest is, niet waar? Gij moogt die man nooit meer bij mij toe-

laten, hoort gij, nooit. Ik wil hem in geen geval nog ooit ontvangen, onder welk voorwendsel ook. Hebt gij dat goed begrepen?

De portier knikte bevestigend, en zei dat hij zich het gelaat van de jonge bezoeker goed in het geheugen had geprent.

Raffles bedacht zich geen ogenblik.

Hij legde zijn krant neer, en verliet het hotel, met het vaste voornemen, de jongeman, die zoëven een bezoek had gebracht bij Nina Svendrup, te volgen.

Het moest iets te betekenen hebben, iets van belang, waardoor beiden zo ontgaan waren, en dat de jonge vrouw streng bevel had gegeven, haar bezoeker nooit meer bij haar toe te laten.

Deze was nog niet erg ver gegaan, en scheen volstrekt niets te zien van hetgeen er om hem heen geschiedde.

Hij bleef nu en dan stilstaan voor een etalage, keek naar de uitstalling, blijkbaar zonder iets te zien, en ging dan weer verder.

Toen hij de straat wilde oversteken, waar het op dit uur van de dag buitengewoon druk was, voorkwam slechts de krachtige hand van een politieagent een ongeluk, want het had weinig gescheeld of de onvoorzichtige jongeman was onder een auto terecht gekomen.

Raffles bleef hem goed in het oog houden en wederom zou zijn geduld op een zware proef worden gesteld, want uren en uren bleef de jongeman doorlopen, schijnbaar zonder beseft van de tijd. Wat Raffles zeer vreemd vond, keerde hij tot driemaal terug tot in de onmiddellijke nabijheid van het hotel Cecil, zonder er echter binnen te gaan.

Het was bijna half zes, en de straatlantaarns waren reeds lang opgestoken, toen de jongeman ten slotte bleef staan voor een bescheiden logement, een ogenblik aarzelde en toen naar binnenging.

Door de open deur zag Raffles hoe hij zich een sleutel liet overhandigen door de portier, en daarna de trap opging, waarvan het begin aan het einde van de vestibule zichtbaar was.

Raffles bedacht zich geen ogenblik, maar trad op zijn beurt binnen.

Hij liep regelrecht naar de portier,

en vroeg brutaal weg:

— De naam van de man, die zoëven de trap is opgegaan. Vlug wat. Ik ben detective. Hier is mijn politiepenning.

Raffles toonde onder de lapel van zijn jas de politiepenning, waarvan hij zich voor hij uitging voorzien had.

De portier was niet weinig verbluft door deze vraag, en antwoordde:

— Het is een vreemde, buitenlandse naam.

Hij raadpleegde even het gastenregister en las:

— Cedarstrom, Jarl Cedarstrom heet de man.

— Woont hij hier al lang?

— Sedert drie maanden.

— Het nummer van zijn kamer?

— Nummer 87.

— Is een van de kamers naast de zijne bewoond?

— Nummer 85 is vrij.

— Geef mij aanstonds dan de sleutel, zei Raffles kortaf.

De portier ging naar het sleutelbord, en stelde Raffles een duplicaatsleutel ter hand. Raffles liep snel de trap op, opende de deur van kamer 85, trad binnen en deed de deur weer op slot.

Zoals hij gehoopt en verwacht had, was het vertrek van de aangrenzende kamer gescheiden door een deur, welke thans op slot was gedraaid, en slechts in gebruik werd gesteld wanneer een echtpaar of twee vrienden de twee kamers betrokken.

Raffles sloop naar deze tussendeur, en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Hij kon een groot gedeelte van het aangrenzend vertrek overzien, en het duurde niet lang of zijn blik bleef gevestigd op een kledingstuk, hetwelk achteloos op een stoel was geworpen.

Het was een vest van gebloemde zijde, en van de drie kleine maat vergulden knopen ontbrak de bovenste...

Raffles had dit nauwelijks goed in zich opgenomen, of zijn aandacht moest zich bepalen bij de bewoner van de kamer.

Jarl Cedarstrom liep enige tijd het vertrek op en neer, zacht mompelend en zuchtend en nu en dan een wanhopig gebaar makend, om dan plotseling te

blijven staan, en met een verwezen blik voor zich uit te staren.

Op een gegeven moment trad hij op een secretaire toe, haalde een lade naar zich toe, en nam daaruit een damesportret.

Hij bekeek het lang, drukte het toen hartstochtelijk tegen de lippen, en barste eensklaps los in een snikken, dat zijn gehele lichaam deed schokken.

Hij liet zich op de divan neervallen, en bleef zo lange tijd zitten.

Het portret was uit zijn handen gegleden, en lag voor hem op de vloer.

Op een gegeven moment hief de jonge Zweed langzaam het hoofd op, en Raffles kon hem nu recht in het bleke gelaat zien.

Op dat verwrongen, van tranen overstroomde gelaat, las Raffles iets, wat hem tot snel handelen noopte.

Hij haalde zijn lopers te voorschijn en tastte voorzichtig in het slot.

Met een knappend geluid sprong de schoot van het slot terug, en op hetzelfde ogenblik deed Raffles de deur open.

Hij zag dat hij juist bijtijds kwam.

Voor de secretaire, met de rug half naar hem toegewend, stond Jarl Cedarstrom, in de rechtervuist een kleine revolver.

Op het geluid van de opengaande deur wendde hij zich sidderend om, en tegelijk schoof hij snel zijn wapen in de half opengetrokken lade.

— Wat, wat wilt gij mijnheer, en wie zijt gij? stamelde hij op hese toon, in het Engels, doch met een buitenlands accent.

— Ik kom u beletten, Mr Cedarstrom de hand aan u zelf te slaan, en zo uw misdaad nog te vergroten, antwoordde Raffles op ernstige toon.

Hij trad snel voorbij Cedarstrom op de secretaire toe, schoof de lade weer open en nam er de revolver uit, die hij in zijn zak stak.

De Zweed keek toe, zonder te begrijpen, wat deze zonderlinge en onverwachte tussenkomst te beduiden had.

Eensklaps scheen hij echter tot het besef van zijn toestand te geraken. Hij wierp Raffles een angstige blik toe en

zei toen op doffe toon:

— Zijt gij van de politie? Maak er dan spoedig een einde aan, en voer mij weg.

— Niet van de politie, Mr Cedarstrom, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Maar ik ben een vriend van de man, die thans onschuldig in voorarrest zit, beschuldigd van een misdaad, die gij gepleegd hebt. Want gij hebt Lionel Parker gedood. Het zou u niet baten, het té ontkennen. Hebt gij uw vest al eens bekeken, hetwelk gij gisteravond gedragen hebt? Er mankeert een knoop aan, ik vond deze vannacht in de krampachtig dichtgeknepen hand van de dode.

Cedarstrom verbleekte en zijn gelaat was vertrokken.

Hij keek Raffles met een schuwe blik aan en vroeg toen toonloos:

— Wie zijt gij?

— Ik ben John Raffles. Misschien hebt gij mijn naam ook in uw eigen land wel eens horen noemen.

— Ja, ik heb deze vaak gehoord, zei de Zweed. Gij waart dus...

— Ik was vannacht in het huis van Parker, waarin ik was binnengedrongen, om mij meester te maken van het diamanten halssnoer, hetwelk hij aan Nina Svendrup had ontnomen, na het haar enige dagen tevoren ten geschenke te hebben gegeven. Ik vond echter een dode, met een dolk in de borst. In zijn hand vond ik deze knoop, waarvan de justitie nog geen kennis draagt, maar die u als de schuldige aanwijst. Ongeveer een uur geleden zag ik u binnengaan in het Hotel Cecil, en ik zag u ook weer vertrekken, zeer ontdaan en doodsblijk. Ik volgde u, en ik kwam juist bijtijds hier, om u te beletten, uw misdaad nog te verzwaren. Antwoord mij nu naar waarheid. Hebt gij Parker gedood?

— Ja, ik deed het, en ik zou het weer doen als ik hem opnieuw tegenover mij zag staan met zijn gemene, grijnzende, spottende tronie, riep Cedarstrom uit. Welnu, als gij Raffles zijt, dan zal ik u alles zeggen en God moge mijn ziel genadig zijn. Ik had Nina Svendrup tot waanzinnig wordens toe lief, reeds lang, toen zij nog in mijn eigen land leefde.

Zij was toen rein en goed. Dat zweer ik bij het hoofd van mijn moeder. Hij, Lionel Parker, die laffe ellendeling, was de man, die haar verleid heeft, toen zij weinig meer was dan een kind. Dat is negen jaar geleden, maar ik vernam het pas vannacht uit zijn eigen mond, want hij ging er prat op, en bespote mij er mee. Hij was toen op zakenreis in Zweden, en zij hoorde in de eerste tijd niets meer van hem, tot ongeveer een jaar geleden. Men zegt, dat zij de minnares is geweest van hooggeplaatste personen, ik heb dat nooit willen weten; ik heb nooit opgehouden haar lief te hebben. Geruime tijd poogde ik vruchteloos haar te benaderen. Eindelijk gelukte het mij, en ik had haar nog altijd lief, meer misschien dan ooit tevoren, nu ik zag, dat zij haar verderf tegemoet ging. Immers ik begreep maar al te goed, dat Parker nooit met haar zou trouwen.

Gisteravond was ik in de schouwburg van Covent Garden. Ik zag haar en ik zag ook die ellendeling. Het zien van het diamanten halssnoer, dat hij haar gegeven had, maakte mij half dol. Ik verliet de schouwburg en bleef geruime tijd doelloos rondlopen. Het was reeds laat in de nacht, toen een boze geest mij in de onmiddellijke nabijheid van zijn huis voerde. Ik naderde het aan de achterzijde en het noodlot moet het zo hebben beschikt, een venster stond een weinig open. Waarschijnlijk had een bediende verzuimd, het venster te sluiten. Ik kroop naar binnen, en het duurde niet lang, of ik had zijn studeerkamer gevonden. Een lichtschijnsel, onder de deur, wees mij de weg. Ik trad onverhoeds binnen. Hij schrok ineens zodanig, dat hij niet eens naar de revolver kon grijpen. Het wapen lag op een kleine tafel en ik liet het in mijn zak glijden. Ik beet hem toe, waarom ik gekomen was. Ik eiste van hem, dat hij voorgoed afstand zou doen van Nina Svendrup en haar aan mij zou laten. En toen, toen lachte de ellendeling mij uit. Hij scheen te vertrouwen op zijn kracht, en later zag ik pas, dat hij nog een tweede revolver in de lade van zijn schrijftafel had. Hij bespote mij, en liet mij het diamanten halssnoer ter-

gend zien. Nina Svendrup had hem willen overhalen, met haar te trouwen, maar hij wilde haar alleen hebben als... als... bij het woord, dat hij noemde, zag ik bloed voor mijn ogen. Ik rukte een dolk van de muur, wierp mij op hem en lichtte hem een beentje, greep zijn pols en drukte hem neer op de divan. In de worsteling, die ontstond, brak het halssnoer en de diamanten rolden over de vloer. Hij begreep dat het om zijn leven ging. Zijn lot was echter beslist. De wraakzucht gaf mij reuzekracht, en hij was als een kind in mijn hand, al slaagde hij er in de lade open te trekken, waarin zijn revolver lag. Ik stootte hem de dolk in de borst. Toen ik hem daar zo zag liggen, machteloos om nog meer kwaad te stichten, krulde een glimlach mijn lippen.

Weer zweeg Cedarstrom hijgend van ontroering even en besloot toen op doffe toon:

— De rest is onbelangrijk. Ik vluchtte en griste in de vestibule een vrouwenmantel weg, ik weet eigenlijk nog niet waarom en snelde weg. Vanmiddag zocht ik Nina op. Ik zei dat ik haar bevrijd had van een duivel in mensengedaante, dat ik haar wilde wegvoeren naar ons eigen land, ik bekende haar dat ik Parker gedood had, en ik tekende mijn eigen vonnis. Ik zag haar afkeer voor mij zo duidelijk op haar gelaat, alsof zij het mij had toegeroepen, en ik wist, dat alles verloren was. Dat is alles. Meer heb ik er niet aan toe te voegen.

Enige ogenblikken bleef het stil in het vertrek.

Ten slotte zei Raffles op ernstige toon:

— Het staat niet aan mij, recht over u te spreken, maar onschuldigen mogen niet langer om u lijden. Het is uw plicht dat te voorkomen. Zijt gij dat met mij eens?

Cedarstrom knikte zwijgend.

— Ik weet zeker, dat de jury verzachtende omstandigheden zal laten gelden, als gij de waarheid zegt, en niets anders, ging Raffles voort. Wilt gij dat doen? Wilt gij mij vergezellen naar het bureau van politie? Bedenk dat gij het leven van een onschuldige in uw hand hebt.

Cedarstrom aarzelde slechts even en zei toen vastberaden:

— Ik zal u volgen. Het leven heeft voor mij toch geen waarde meer. Ik wil mijn misdrijf boeten. Misschien verheft mij dat weer een weinig in haar ogen.

Met deze gedachte stond de ongelukkige jongeman op, drukte zijn hoed op het hoofd, wierp nog een blik om zich heen, raapte het portret op, dat hij bij zich stak en volgde Raffles met gebogen hoofd.

Een half uur later trad hij alleen het bureau van de rechter-commissaris binnen, en gaf zich zelf aan, juist toen Mrs Parker, bleker dan een doek, maar blijkbaar vastberaden, op het punt stond, haar eer ten offer te brengen aan de man, die zij liefhad, door aan de justitie mede te delen, dat zij in de nacht van de misdaad in het huis van John Ellin was geweest...

Tien minuten later zag Raffles, die buiten was blijven wachten, hoe Ellin, door Mrs Parker vergezeld, haastig het huis van bewaring verliet...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Avonturen in Krakau

